

ยิ่งรักยิ่งลึก

กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น เขียน

เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

สงวนลิขสิทธิ์ © 2562

~*~

พิสูจน์อักษร : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ออกแบบปก : กระรอกน้อย's mom

รูปเล่มอีบุ๊ก : กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

อีเมล : d_a_emon@yahoo.com

บทที่ 1

มันเป็นช่วงเย็นแห่งพรหมลิขิต ก่อนที่เรื่องราวระหว่าง
เรา จะเริ่มต้นขึ้น

...มันเริ่มต้นขึ้นจากการที่เขาอยากจะทำฟอร์มวงดนตรี
ขึ้นมาสักวงหนึ่ง

แจม เป็นนักดนตรีแบ็คอัปให้กับวงต่าง ๆ มากมาย
หากแต่ตัวเขาเองก็มีความฝันที่อยากจะทำวงดนตรีสักวงที่เป็น
ของตนเอง

ชายหนุ่มวัยยี่สิบต้น ๆ หน้าตาหล่อเหลาอย่างมาก แต่ก็
เป็นคนค่อนข้างเงียบขรึมและไม่ค่อยพูด ซึ่งอาจเป็นบางครั้ง ทำให้
แจมอาจจะดูเข้าถึงยากไปสักหน่อย หากแต่ใครได้ร่วมงานด้วย
แล้วต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าแจมเป็นคนที่ร่วมงานด้วยได้
ง่ายมาก เพราะความเก่ง

เขาสามารถเล่นเครื่องดนตรีได้หลายอย่างไม่ว่าจะเป็น
กีตาร์ คีย์บอร์ด หรือกลอง พูดง่าย ๆ ว่าแจมสามารถเล่นได้ทุก
อย่างตามที่ทางวงซึ่งตัวเขาเป็นแบ็คอัปให้ต้องการ

แต่เครื่องดนตรีที่แจมชอบมากที่สุดและเล่นประจำก็คือ
เบส

ใช่ ๆ เขาเป็น มือเบส

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เขาสามารถทำได้ทุกอย่างตั้งแต่แต่งเนื้อร้อง ทำนอง มิกซ์เสียง ฯลฯ สุดแล้วแต่งานที่ได้รับมอบหมายมา

ชีวิตของแจมเป็นไปอย่างราบรื่นและไม่มีอะไรหือหาวจนกระทั่งเขารู้สึกอยากหาความท้าทายใหม่ ๆ และทำตามความฝันตั้งแต่สมัยเด็ก

ชายหนุ่มเหมือนเริ่มต้นจากศูนย์ จะฟอร์มวงของตนเองขึ้นมาอย่างไร ?

แล้วสมาชิกละ จะมีใครบ้าง ?

คำถามนี้วนเวียนในสมองของแจมจนกระทั่งเขาได้รับโทรศัพท์จาก พระแพง มือกีตาร์ที่รู้จักกันจากการเป็นแบ็คอัพให้กับนักร้องชื่อดัง

พระแพงโทรฯ มาบ่นว่างานที่ห้องอัดจะไปได้ไกลสักแค่ไหน เนื่องจากข่าวแว่ว ๆ มาว่าสตูดิโอที่พวกเขาทำงานอยู่ประจำทำท่าจะปิดตัวลง

‘เศรษฐกิจไม่ดีก็แบบนี้’

เสียงของพระแพงดังเข้ามาในโทรศัพท์

“อืม แล้วจะทำไง ?”

แจมถามออกไป

‘ไม่รู้สิ แต่ฉันคิดว่าฉันอยากจะมีวงดนตรีเป็นของตนเองนะ’

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้าतालमन

ปลายสายตอบกลับมา

“...”

ความเงียบเข้าปกคลุมโดยรอบตัวของมือเบสทันที เมื่อ
ตอนนี้เขารู้ว่าเพื่อนมือกีตาร์เองก็มีจุดประสงค์เดียวกันกับเขา

ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ลองดู...

‘ฟอร์มวงนี้ยากไหมวะ มันก็ต้องมีนักร้อง กีตาร์ กลอง
แแล้วกีเบส’

“...”

‘เฮ้ยแจม ฟังอยู่หรือเปล่า’

เสียงของพะแพงซักร้อนรน เมื่อเขานิ่งนานเกินไป

“อ...อ้อ ฟังอยู่”

ชายหนุ่มรีบตอบ หัวใจดีใจที่เขาตัดสินใจโผล่ออกไป

“พะแพง แก่แล้วก็ฉันท ฟอรัมวงขึ้นมากันไหม ?”

ใจเต้นระทึกยิ่งกว่าลุ้นผลสลากกินแบ่งรัฐบาลเสียอีก
สำหรับแจมในตอนนี้อยู่ รอฟังคำตอบจากมือกีตาร์

‘จริงดิวะ เอาสี ๆ’ น้ำเสียงของพะแพงแสดงความว่าเรื่อง
ออกมา ‘แฟนฉันก็บ่นอยู่ว่าน่าจะหางานที่มั่นคงกว่านี้ทำ’

“แล้วมันจะมั่นคงไหมวะ แกก็พูดได้นะเว้ย”

แจมหัวเราะ

พะแพงตอบกลับมาว่า

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้า

‘ก็ต้องลองดู’

แจ่มไปทำงานที่สตูดิโอตามปกติ งานในวันนี้คือการเล่น
กีตาร์ให้กับวงดนตรีชื่อดังแห่งยุค

แม้เขาจะเป็นมือเบส (ซึ่งจริง ๆ แล้วกล่าวคือชอบเล่น
เบสมากกว่า) แต่แจ่มก็เล่นกีตาร์ได้เก่งมาก นึกแปลกใจอยู่
เหมือนกันว่าทำไมทางทีมงานถึงไม่จ้างพะแพง แต่ก็ลืมไปว่าฝ่าย
นั้นมักจะเป็นคนที่ตามตัวได้ ยาก อยู่สักหน่อย เพราะชอบหายตัว
ไปไหนมาไหนแบบไม่บอกกล่าว

หลังการบันทึกเสียงเสร็จ แจ่มก็ออกไปยืนสูบบุหรี่ที่
ระเบียง ตอนนั้นเองที่พะแพงก้าวยาว ๆ เข้ามา

ชายหนุ่มมือกีตาร์แบ็คอัพซึ่งรู้จักกับเขามีอายุน้อยกว่า
เขาสองปี

“แจ่ม ๆ ฉันมีข่าวล่ะ”

มือเบสดับบุหรี่ หันหน้ามาทางพะแพงซึ่งสะพานกระเป๋ากีตาร์ไว้ที่หลัง ท่าทางเหมือนคนเพิ่งมาถึง

“มีอะไรวะ ?”

เสียงหัวเราะ

“มี ๆ คือฉันเห็นป้ายประกาศไ้แจ่ม มันเขียนว่า *เบิร์ท*
เคยต้องการเพื่อนร่วมงาน”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

พูดจบก็หยิบสมาร์ทโฟนออกมาเปิดรูปถ่ายให้ชายหนุ่มดู

“เบิร์ตเดย์ เหมอ ?” แจมเลิกคิ้ว “หมายถึงอะไรนะ ?”

“ชื่อของคนที่ดีดประกาศละมั้ง”

พะแพงว่า

“แล้วแกเห็นที่ไหน ?”

แจมถามขึ้น

พะแพงยัดโทรศัพท์จอใหญ่ลงในกระเป๋ากางเกงตามเดิม

แล้วตอบว่า

“ร้านกีตาร์เจ็ซซี่ที่อยู่ตึกข้าง ๆ นะซี เจ้าของร้านเขาให้เข้า
บอร์ดดีดประกาศ พวกหางาน หางง อะไรเงี้ย”

“อ้อ แล้วแกไปทำอะไรที่ร้านนั้นกันล่ะ ไม่น่าล่ะถึงเหมือน
จะเพิ่งมาถึง”

แจมยกริมฝีปากขึ้น ยิ้ม ๆ ให้เพื่อนรุ่นน้อง

“สายขาดนะสิ เพิ่งขาดเมื่อเช้าเนี่ย”

พะแพงชี้ไปยังกีตาร์ที่นอนอยู่ในกระเป๋าสีดำ ทั้งสองคน
หัวเราะพร้อมกัน ก่อนที่แจมจะพูดขึ้นมาว่า

“ไว้ลองพาไปดู”

ช่วงเย็นของวันพะแพงอาสาพาแจมมาที่ร้านกีตาร์ซึ่งตัว
ชายหนุ่มเห็นป้ายประกาศ

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้าतालमन

“ที่นี่แหละ”

พะแพงชี้นิ้วไปยังป้ายประกาศแผ่นหนึ่งซึ่งมีข้อความ
ติดอยู่บนกระดานเสีสีเหลือง

ดูก็รู้ว่าเป็นโปสเตอร์ที่เจ้าของข้อความประกาศคงทำ
ขึ้นมาเองโดยไม่ได้จ้างโรงพิมพ์

“ขอโทษครับเจ๊จู้”

แจมเดินเข้าไปหาเก้าอี้เก้าอี้เจ้าของร้านซึ่งเป็นคน
กว้างขวางในด้านวงกร้านเครื่องดนตรี

“ว่าไงจ๊ะ?”

เจ๊จู้ถามขึ้น หล่อนเป็นหญิงวัยกลางคนที่มีลักษณะโง
วแข็งของคนรำรวย

“อันนี้ใครเป็นคนเอามาติด แล้วติดไว้เมื่อไหร่ครับ?”

มือเบสหน้าหยกชี้ไปที่ป้ายดังกล่าว

“อ้อ นี่นะเธอ จำได้ว่าเมื่อประมาณเดือนที่แล้วมั้ง เป็น
นักร้องที่อยากหางานนะ”

“แล้วเขามาคนเดียวหรือครับ?”

“ไม่นะ มากับเพื่อนอีกคนหนึ่ง สองคนนี่ดูยังเด็ก ๆ อยู่
เลยนะ”

“ขอบคุณมากครับ”

แจมอ่านข้อความในป้ายดังกล่าวโดยละเอียดอีกครั้ง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ป้ายข้อความสั้น ๆ ที่ดูไม่มีรายละเอียดอะไรมากมาย
นอกจากข้อความศิลป์และรูปการ์ตูนที่เขียนขึ้นเอง

“เบิร์ธเดย์ต้องการเพื่อนร่วมงาน งั้นเหวอ”

แจมพูดกับตนเอง

ไม่รู้เหมือนมีสิ่งใดบางอย่างมาดลใจของเขาให้อยากรู้จัก
หน้าค่าตาของคนที่เป็นเจ้าของป้ายประกาศนี้สัก ชายหนุ่มได้
สายตามาเรื่อย ๆ ก็พบว่าคนที่ชื่อเบิร์ธเดย์ได้เขียนรายละเอียดสั้น
 ๆ ไว้ว่าตนเองเป็นนักร้องร้องเพลงตามงานต่าง ๆ

ว่าแล้วเขาก็ไม่รอช้าหยิบสมาร์ทโฟนของตนขึ้นมาเสิร์ช
ชื่อและคีย์เวิร์ดที่คิดว่าจะค้นพบข้อมูลเจอลงไป

“นี่ไง”

แจมพิมพ์กำกับตนเอง แต่พะแพงนั้นได้ยินและชะงักหน้า
เข้ามา

“นี่ไงไอ้แจม อันที่สอง มีตารางงานด้วยนะ”

ตารางงานที่พะแพงว่าเป็นตารางงานจากบันทึกในเพจ
ของเบิร์ธเดย์

“มีแฟนเพจด้วย แสดงว่าก็มีชื่อพอสมควร”

พะแพงออกความคิดเห็น

เรื่องนี้ทำจะต้องพูดกันยาว สุดท้ายสองหนุ่มจึงตัดสินใจ
ออกจากร้านเจ็จไปแล้วไปตั้งหลักกันใหม่

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้าतालमन

มือเบสและมือกีตาร์ยืนสูมหัวกันอยู่ที่ทางเข้าของสถานีรถไฟฟ้ําแห่งหนึ่ง พวกเขาไม่ได้กะจะโดยสารรถไฟฟ้ําไปไหน เพียงแต่ต้องการที่สักแห่งที่จะวิเคราะห์เรื่องป้ายรับสมัครดังกล่าว

“ในเฟซบุ๊กมีรูปใหม่ คนที่ชื่อเบิร์ตเดย์นั่นนะ”

พะแพงถามขึ้น เมื่อเห็นแจมกำลังเลื่อนนิ้วไปบนหน้าจอสมาร์ทโฟน

“ไม่มีรูปเจ้าตัวเลยนะตรงรูปโพรไฟล์นะ ส่วนในอัลบั้มก็มีหลายรูปเกิน มองไม่ออกว่าคนไหนเพราะบนเวทินี้เห็นใหม่” แจมชี้นิ้ว “ร้องกันหลายคน”

“อ้อ”

พวกเขายืนปรึกษากันพักใหญ่ เป็นเวลาที่ท้องฟ้าเริ่มมืดลงเต็มที่

“จะมีดีแล้วเอาไงดี ตารางงานนั่นเขียนว่าวันนี้ที่ร้านอาหารใกล้ ๆ นี้”

พะแพงก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ สองหนุ่มนักดนตรียืนปักหลักกันตรงนี้มานานแล้วจนจำนวนคนเข้าออกจากสถานีซ้ํากจะเริ่มเพิ่มมากขึ้น ๆ เพราะเป็นช่วง Rush Hour

“ฉันจะลองไปดู”

แจมว่า ในขณะที่พะแพงเลิกคิ้วไม่เห็นด้วย

“แกจะไปเหวอ หมอนั่นเป็นใครก็ไม่รู้นะเว้ย”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยสีน้ำตาลหม่น

“ก็เพราะไม่รู้ไง เลยจะไปดูว่ามีดีสักแค่ไหนถึงได้กล้าลงประกาศหางแบบนี้”

“...”

“ถ้าพวกเราอยู่แบบนี้ก็ไม่มีทางทำความเข้าใจให้เป็นจริงได้หรอกจริงไหม หรือเปล่า?”

คำถามของแจมทำให้พะแพงไปไม่เป็นเลยทีเดียว แม้ใจจริงมือกีตาร์จะไม่เห็นด้วยนักกับการที่พวกเขาต้องไปหานักร้องด้วยตนเอง โดยที่ไม่ใช่ฝ่ายนั้นเดินเข้ามาอดิชั่นเองก็ตาม

แต่อย่างว่าล่ะนะ

จะทำการใหญ่มันก็ต้องเริ่มต้นกันจากก้าวแรกเสมอ ซึ่งถ้าหากเป็นก้าวแรกที่มั่นคงแล้วล่ะก็ ไม่ต้องพูดถึงผลที่ตามมา...

สุดท้ายพวกเขาก็แยกย้ายกันตรงนั้น แจมตัดสินใจมุ่งหน้าไปยังที่ตั้งของร้านอาหารกลางคืนดังกล่าว ขณะที่พะแพงกลับบ้านไปอยู่กับแฟนสาว

แจมขับรถมาจนถึงสถานที่ดังกล่าว

เป็นร้านที่อยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟฟ้าที่เขาคุ้นเคยกับพะแพงเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้วนัก

แจมจอดรถและเดินเข้าไปในร้าน ทำเหมือนเป็นลูกค้าธรรมดาที่มาสั่งอาหาร

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

บรรยากาศโดยรอบเกือบจะมีดมิดไปด้วยสีของราตรีกาล
 เขาสั่งอาหารง่าย ๆ มารับประทานและน้ำอัดลมอีกหนึ่ง
 แก้ว สายตาจ้องไปยังเวทีของร้านซึ่งจะเป็นที่ที่มีการแสดงดนตรี

นักร้องหญิงที่ร้องเพลงอยู่จนถึงเมื่อครู่นี้ลงจากเวทีไป
 และตามที่เขาเขียนเวลาไว้ แจมคิดว่าต่อไปต้องถึงคิวของคนที่เขา
 อยากจะมาดูหน้า

แขกคนอื่นในร้านมีจำนวนพอสมควร แจมเพิ่งสังเกตเห็นว่า
 ร้านอาหารแห่งนี้คึกคักน่าดู ซึ่งเขายอมรับเลยว่าอาหารที่นี้อร่อย
 และไม่แพง ซึ่งอาจเป็นหนึ่งในเหตุผลนั้น

ชายหนุ่มคนหนึ่งเดินขึ้นไปบนเวที

เท่าที่สังเกตผู้ชายคนนั้นดูจะมีอายุน้อยกว่าเขา

ใบหน้านั้นเป็นใบหน้าที่ดี แม้จะไม่ได้หล่อมากเพราะ
 ทรงผมที่ยังดู กระเซอะกระเซิง แต่แจมคิดว่าหากปรับเปลี่ยนสัก
 หน่อย เจ้าตัวคงจะดูหล่อเหลาไม่แพ้ใคร ๆ

เบิร์ดเคยขึ้นไปร้องเพลง แว็บแรกที่อักขระคำแรกถูกเปล่ง
 ออกมาจากริมฝีปากบางได้รูป แจมก็รู้สึกเหมือนตัวเขตกอยู่ใน
 มนต์ระทึก

‘คนนี่แหละที่เขาอยากได้มาเป็นนักร้องนำ’

อาหารในจานของแจมพร่องไปจนเกือบหมด ขณะที่
 สายตาของเจ้าตัวจับจ้องอยู่ที่นักร้อง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

โต๊ะที่แจ่มนี้ ไม่ได้อยู่ด้านหน้าจอชนิดขอบเวที แต่ก็เป็นที่
สามารถมองเห็นคนร้องได้ชัด

ชายหนุ่มชื่อเบิร์ตเคยร้องเพลงคัฟเวอร์เพลงของวงดนตรี
ร็อกชื่อดังยุค 70's สร้างความฮือฮาให้กับลูกค้ารุ่นคุณลุง คุณน้า
กันมาก

เบิร์ตเคยเคັงให้คนดูเมื่อเสียงปรบมือดังขึ้นขณะที่เขา
แสดงจบลง จังหวะที่เงยหน้าขึ้นมาสายตาของเจ้าตัวก็ประสาน
กับสายตาของแจ่มพอดี ทั้งสองมองสายตากัน เป็นเบิร์ตเคยที่
เป็นฝ่ายยิ้มบาง ๆ ให้แล้วพยักหน้าเล็กน้อย

แจ่มรู้แล้วว่าเขาคควรต้องทำอะไรต่อไป เมื่อชายหนุ่ม
มือเบสจัดการเรียกพนักงานมาเก็บเงินค่าอาหาร

เขาผูกคอกขึ้นแล้วเดินอ้อมไปทางหลังเวทีเพื่อเข้าไปหา
เป้าหมาย

“ขอโทษครับ”

แจ่มเรียกอย่างประหม่าเล็กน้อย

“ครับ ?”

ฝ่ายนั้นหันกลับมา แล้วยิ้มบาง ๆ ให้

“คือพี่เห็นว่าคุณติดประกาศหาวงที่ร้านเจ๊จู้”

“อ่า ใช่ครับ”

“พี่เป็นมือเบสกับเพื่อนพี่เป็นมือกีตาร์ เรายังขาดนักร้องกับมือกลอง...”

“อ้อ...”

“คือถ้าน้องสนใจ...”

แจมมองไปอีกทาง เขาไม่ค่อยถนัดในการสนทนากับคนที่ไม่รู้จัก มันจะทำให้เขาไม่สะดวกใจเพราะความเคอะเขิน

ดวงตาของเบิร์ตเดย์เบิกขึ้นเล็กน้อย เจ้าตัวรีบพยักหน้า

“ได้ครับผมสนใจ ว่าแต่ต้องทำไปบ้าง?”

แจมออกไปคุยรายละเอียดกับเบิร์ตเดย์ที่นอกร้าน เขาบอกอีกฝ่ายว่าให้มาตามที่อยู่บ้านของเขาเพื่อมาอดิชั่น ซึ่งแน่นอนว่าตัวเขาเองต้องโทร ๒ ไปบอกพะแพงว่าหานักร้องนำได้แล้ว

เบิร์ตเดย์ถามความเป็นมาของวงแจม แจมเล่าไปตามตรงถึงงานที่เขาทำว่าตัวเขานั้นเป็นแบ็คอัพให้กับนักร้องที่สตูดิโอ รวมทั้งเล่าเรื่องพะแพงด้วย

ชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าตอบตกลงทันที และบอกว่าจะไปที่บ้านของแจมในวันพรุ่งนี้ตอนเย็น

บทที่ 2

เช้าวันต่อมาแจ่มมาทำงานที่ห้องอัดตามปกติ และบอก
เรื่องหนักที่ร้องนำได้แล้วให้กับพะแพง

เดิมทีเมื่อวานเขาคิดว่าจะโทร ๕ ไปบอก แต่คิดอีกทีพะ
แพงคงอยากมีเวลาส่วนตัวกับแฟนสาวในช่วงค่ำ ชายหนุ่มจึงยังไม่
ติดต่อกัน

“ก็ดี” พะแพงว่า “แล้วแกเอาไงต่อไป ?”

“นัดให้มาออกดิฉันเย็นนี้”

“อืม”

พะแพงไม่คิดว่าตัวเขาจะต้องอยู่ด้วย จึงบอกให้แจ่ม
จัดการได้เลย

แน่นอนว่าพอตกเย็น แจ่มรีบกลับมาถึงบ้านและเตรียม
สถานที่ให้พร้อม

บ้านของเขาค่อนข้างใหญ่โตและมีฐานะ บิดามารดาเป็น
เจ้าของกิจการโรงพยาบาล แต่ตัวเขาไม่ได้สนใจเรื่องธุรกิจของ
ทางบ้านเลย

เส้นทางที่แจ่มเลือกคือเส้นทางของ *ดนตรี*

ในบ้านของแจ่มเป็นสตูดิโออยู่แล้วจึงไม่ต้องห่วงเรื่อง
เสียง ทั้งพ่อและแม่รู้ว่าแจ่มชอบเรื่องดนตรีจึงสนับสนุนในสิ่งที่
บุตรชายทำแล้วมีความสุข

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

กึ่งหน้าบ้านดั่งขึ้น เต็มรับใช้วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา
บอกว่ามีแขกมาพบคุณแจ่ม ...เขารู้แล้วว่าใคร

เบิร์ตเคยเดินตามเต็มรับใช้เข้ามา แจ่มเดินลงบันไดมากก็
สังเกตเห็นสายตาของแขกที่มองไปรอบ ๆ บ้านแล้วทำปากอุทาน
ว่า “ว้าว”

มือเบสหน้าหยกเดินเข้าไปหา เขาฉายมือออกเชิญอีก
ฝ่ายให้ตามมา

“สวัสดีนะ ดีใจที่มา”

แจ่มพูดเรียบ ๆ ยื่นมือออกไปสัมผัสมืออีกฝ่ายทักทาย
ตามมารยาท

“เช่นกันครับ ขอขอบคุณด้วย”

เบิร์ตเคยคือมศิระชะเล็กน้อยด้วยท่าทีสุภาพ
แจ่มพาเบิร์ตเคยไปยังห้องซึ่งถูกกันทำเป็นสตูดิโอ
ภายในนั้นมีเครื่องมือทันสมัยมากมาย เสมือนยกสตูดิโอ
แถวหน้าของเมืองไทยมาไว้ในบ้านคนจริง ๆ

“พี่ชื่ออะไรหะหรือครับ ? ผม เบิร์ตเคย นะ”

“อ้อแล้วละก็เล่นเขียนไว้บนใบปลิวตัวเบ้อเริ่ม”

แจ่มหัวเราะ

“พี่ชื่อแจ่ม แต่เอ... ไม่ต้องเรียก พี่ ก็ได้ ไม่เป็นไร”

ใบหน้าหล่อหลายยิ้ม

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

หลังจากนั้นแจมก็ให้เบิร์ตเดย์เริ่มออกดิชัน ทั้งห้องมีแต่พวกเขาสองคน

อันที่จริง ไม่ใช่ 'ทั้งห้อง' แต่เกือบจะ 'ทั้งบ้าน' ต่างหาก ถ้าไม่นับรวมเด็กรับใช้คนเมื่อกี้ เพราะบิดามารดาของเขาจะยังไม่กลับมาในอีกสองสัปดาห์นี้ เนื่องจากธุรกิจที่รัดตัว

แจมแทบจะให้ผ่านตั้งแต่ตอนนี้ แต่ว่ายังก่อน เพราะต้องรอดถามความคิดเห็นจากพะแพง

ในครั้งต่อ ๆ มา พะแพงมาดูการออกดิชันด้วย เป็นครั้งแรกที่พะแพงได้พบกับเบิร์ตเดย์ ซึ่งทั้งสองก็เหมือนจะเข้ากันได้ (?)

พะแพงเป็นมือกีตาร์ที่มีความสามารถหลายอย่างและเล่นเครื่องดนตรีได้หลากหลายแทบทุกชนิดไม่แพ้แจม เพียงแต่ทำงานในห้องอัดเกี่ยวกับซาวด์เอ็นจิเนียริงต่าง ๆ แจมจะชำนาญมากกว่าในจุดนั้น

ส่วนเรื่องการเขียนเนื้อร้อง ทำนอง คอร์ดและโน้ตต่าง ๆ ของเกือบทุกเครื่องดนตรี พะแพงสามารถทำได้สบายมาก

เดิมทีพะแพงเคยเป่าฟลูตด้วย ในวงดนตรีวงแรกก่อนที่ จะมาทำงานในห้องอัด

สุดท้ายแล้วจากการมาอดิชั่นหลายครั้ง ทั้งแจมและพะ
แพงก็ตกลงรับเบิร์ธเดย์เข้ามาเป็นสมาชิกใหม่

“ขอโทษนะครับ ผมขอถาม...”

เบิร์ธเดย์เกริ่น

“ได้สิครับ ถามมาได้เลย”

“พี่อายุเท่าไรครับ คือผมรู้สึกแปลก ๆ ที่ต้องมาเรียกคน
ในวงเดียวกันว่าพี่ ๆ แบบเนี่ย ขอโทษนะครับแต่ผมเป็นคนพูด
ตรง”

“อายุสี่สิบสี่ครับ ไม่เป็นไรพี่เข้าใจ ...ถ้าเรียกแล้วรู้สึก
ลำบากใจก็ไม่ใช่ไรครับ ทำตัวตามสบายได้เลย”

แต่เมื่อแจมตอบกลับมาอย่างสุภาพเช่นนี้ มันกลับทำให้
เบิร์ธเดย์รู้สึกเกรงใจขึ้นมา ชายหนุ่มจึงเปลี่ยนใจ

“อ่า ไม่เป็นไรครับ ถ้าฉันผมเรียก พี่ เหมือนเดิมดีแล้ว”

บทที่ 3

“เหมือนจะขาดหนึ่งตำแหน่งนะ”

เบิร์ตเคยพูดขึ้น ขณะพวกเขาทั้งสามกำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นในบ้านของแจม

“หืม ?”

พะแพงเลิกคิ้ว

“ใช่ มือกลอง” แจมตอบ แล้วพูดต่อไป “จะว่าไปเจ็บบอกว่านายมากับเพื่อนอีกคนไม่ใช่หรือ ?”

“ใช่”

“แล้วคนนั้นจะเล่นดนตรีเป็นหรือเปล่า ?”

เหมือนว่าบทสนทนาจะดำเนินไปด้วยคนสองคนคือแจมและเบิร์ตเคย เมื่อพะแพงหันไปให้ความสนใจกับแผ่นบลูเรย์ซึ่งแจมเก็บสะสมไว้มากกว่า

“ตีกลองได้” เบิร์ตเคยตอบ “แต่พีคไม่ค่อยชอบเท่าไร”

“ทำไมล่ะ ?”

คิ้วเข้มของหนุ่มหน้าหยกเลิกขึ้น

“พะเพื่อน เขาค่อนข้างเกเรนะ”

“เดี๋ยว ๆ ซื่ออะไรนะ ?”

“ซื่อ พะเพื่อน”

“ฟังดูคล้าย ๆ พะแพงเลย”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจ่มหัวเราะเบา ๆ ขณะที่เจ้าของชื่อ พะแพง หันมามอง
แล้วยักคิ้วแบบไม่ใส่ใจ

พะแพงเป็นมือกีตาร์ที่หน้าตาน่ารัก ออกจะเป็นคนละ
สไตล์กับคุณชายแจ่ม แต่ก็เป็นที่นิยมชมชอบในหมู่สาว ๆ ที่ชอบ
อะไร ‘Cute ๆ’ อยู่ไม่น้อย

“ลองบอกพะเพื่อนให้มาอดิชั่นดูนะ”

แจ่มว่า

ดวงตาของเบิร์ตเคยเป็นประกายขึ้นมาทันที แน่แน่นอนว่า
ชายหนุ่มเจ้าของบ้านสังเกตเห็น

“จริงเหวอ ขอขอบคุณนะ”

การพบกันของแจ่ม พะแพง เบิร์ตเคย และพะเพื่อน
เกิดขึ้นอีกครั้งในอีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมาเมื่อเบิร์ตเคยพาพะเพื่อนมา
ด้วย

แจ่มตกลงรับเข้าวงทันที ซึ่งพะเพื่อนเองก็ดูดีใจมาก

พวกเขามาค้นพบที่หลังว่าสมาชิกแต่ละคนมีอายุต่างกัน
พอสมควร

แจ่มแก่ที่สุด รองลงมาคือพะแพง ส่วนเบิร์ตเคยและพะ
เพื่อนนั้นมีอายุเท่ากัน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

พวกเขาเข้ากันได้ดี เพราะต่างก็ชอบในดนตรีร็อกแอนด์โรล--เฮฟวีเมทัลเหมือนกัน

ในความเป็นจริงแล้ว มันอาจจะดูเหมือน เบิร์ธเดย์สนิทกับพะเพื่อนมากที่สุด เพราะทั้งสองอายุเท่ากันและเข้ามาพร้อมกัน ส่วนแจมดูจะไม่ค่อยสนิทกับใครเป็นพิเศษ นอกจากพะแพงที่รู้จักกันมาในห้องอัด แต่นั่นก็เป็นความสัมพันธ์แบบมีข้ออ้างมากกว่ามิตรภาพที่แท้จริง

แจมไม่ได้พูดคุยกับเบิร์ธเดย์และพะเพื่อนมากนัก พวกเขามักจะจับกลุ่มทำงานกันเป็นคู่ ๆ เห็นได้ชัดจากการถ่ายรูปรวมวงเพื่อขึ้นปกซีดี

...ที่พูดเช่นนี้ก็คือหลังจากฟอร์มวงใหม่ขึ้นมา วง Zig กลายเป็นวงที่ได้รับความนิยมสูงเมื่อออกอัลบั้มที่สอง

อัลบั้มชุดแรกของพวกเขายังไม่เบรีย่งนัก แต่พอมินิอัลบั้มชุดต่อมาซึ่งแสดงถึงพัฒนาการและการเติบโตของวง ก็กลายเป็นว่าได้รับกระแสตอบรับดีเกินคาด และนั่นทำให้วง Zig กลายเป็นที่รู้จักในวงกว้าง

ในอัลบั้มที่หนึ่ง คนเขียนเนื้อร้องหลัก ๆ จะเป็นแจม

แจมแทบจะทำทุกอย่างคนเดียวแบบหัวเป็นเกลียวตัวเป็นน็อต ซึ่งนั่นก็เพราะว่าแจมเป็นหัวหน้าวง และมีความรู้มากที่สุด

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ส่วนใหญ่พวกเขาทั้งหมดต่างก็เขียนเพลงและบันทึกเสียงกันที่บ้านของแจม ซึ่งบิดามารดานาน ๆ กลับมาที่

แต่แต่ละคนยังดูไม่ค่อยปรับจูนกันได้นัก มีแต่เบิร์ธเดย์และพะเพื่อนที่สนิทกันมาก่อน มักจะตัวติดกันเป็นตังเมเสมอ

จนกระทั่งวันหนึ่งที่ห้องอัด พะแพงเดินเข้ามาพูดกับแจม
แน่นอนว่าทั้งสองคนยังไม่เลิกทำงานเป็น *มือปืนรับจ้าง*
ในห้องอัดเสียทีเดียว...

“แก่วางจะไปได้สักแค่ไหน ?”

พะแพงเปิดประเด็น

มือกีตาร์หย่อนกายลงนั่งข้างมือเบสที่กำลังสาละวนอยู่กับ
การตั้งสาย

“ไม่รู้สิ”

แจมตอบง่าย ไบหน้าหล่อเหลาสนใจอยู่กับเบสตัวเก่ง
มากกว่าจะสนใจอยู่กับไบหน้าของพะแพง

“สองคนนั้นนะดูยังไงก็มีมือใหม่ แต่ว่าตัวติดกันตลอดเลย
น่า... แก้วแหม่งเป็นไรกันเปลววะ”

นิ้วที่กำลังจับลูกบิดเบสของแจมกระตุกทันที ชายหนุ่ม
หันกลับมามองเพื่อนร่วมงานด้วยสีหน้าแข็ง ๆ

“อะไรของแก ?”

เขาถาม

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“เฮอ ก็ไม่รู้สิ คิดเสียว่าฉันไม่ได้พูดก็แล้วกัน”

ไม่ใช่เขาไม่สังเกต แต่ชี้่เก็ยจที่่จะพูด บางทีพะแพงอาจคิดมากไป ถึงอย่างไรสำหรับชายหนุ่ม ขอแค่ให้ทำงานร่วมกันได้ จะอะไรก็ช่างเถอะ

แจมกลับมาที่บ้านในช่วงเย็น ก็เห็นเบิร์ตเดย์มานั่งรออยู่แล้ว

“ใจ”

ชายหนุ่มซึ่งสูงพอ ๆ กับเจ้าของบ้านริบลุกขึ้นแล้วเอ่ยทัก เบิร์ตเดย์มีผมสีอ่อน นัยน์ตาสดใส ต่างจากแจมที่มีผมสีเข้มและสีหน้าเรียบขริ่ม

“มานานหรือยัง ?” แจมรีบเดินเข้าไปหา “ขอโทษนะที่ทำให้อร”

“ไม่ ๆ”

เบิร์ตเดย์รีบโบกมือเป็นเชิงปฏิเสธ นัยน์ตาสีเทาของเจ้าตัวสดใสเจิดจ้า เหมาะสมกับบุคลิก ... ทั้งที่ไม่ใช่ลูกครึ่งแท้ ๆ แต่ทำไมมีตาสีเทา ? เอ หรือใช้กันนะ ?

แจมคิด

ทั้งสองเดินขึ้นบันไดเคียงกันไปยังชั้นสองของตัวบ้าน ส่วนที่เป็นสตูดิโอขนาดย่อม ๆ

“อยากมาฟังเพลงด้วยกันหน่อยนะ”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

คนที่อายุน้อยกว่าว่า

“ในมินิอัลบั้มนะเหรอ ? หรือว่าอัลบั้มชุดแรก ?”

“ชุดแรก อยากศึกษาวิธีการเขียนเนื้อร้องจากพี่น้อง”

“อ้อ”

มือเบสหน้าหยกเดินไปเปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียง

สมัยนี้แผ่นเสียงกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง น่าแปลกใจ

เหมือนกัน

สำหรับอัลบั้มชุดแรกที่วง Zig ปล่อยออกสู่สายตาประชาชนนั้นคือช่วงต้นปีที่ผ่านมา เนื้อร้องทั้งหมดถูกเขียนโดยแจม และขับร้องโดยเบิร์ตเดย์ ส่วนเรื่องการมิกซ์เสียงต่าง ๆ เป็นหน้าที่ของแจมและพะแพง โดยแจมนั้นควบตำแหน่งเป็นโปรดิวเซอร์ด้วย

วงทั้งวงมีแจมเป็นหัวเรือหลัก มีพะแพงเป็นหางเสือ ส่วนรุ่นน้องอีกสองคนเป็นลูกเรือ

พวกเขาฟังเพลงด้วยกันไปเรื่อย ๆ ซึ่งระหว่างที่ฟังก็วิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งของงานชิ้นแรกกันไป

เบิร์ตเดย์นั้นคุยเก่งและพยายามชวนแจมพูดนั่นพูดนี่อยู่เสมอ

“ผมไม่ค่อยชอบเสียงของตัวเองในอัลบั้มนี้เท่าไร”

เบิร์ตเดย์ว่าเมื่อแจมเดินออกมาส่งที่หน้าบ้าน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“แต่พี่ว่ามันก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรนะ”

แจ่มให้กำลังใจ

“เหรอก แต่ผมว่าผมควรจะทำได้ดีกว่านี้” ขาเรียวกระแทก รองเท้าผ้าใบกับพื้นเพื่อสวมใส่ให้แน่น ร่วงสูงในระดับเดียวกับ เจ้าของบ้านหันกลับมายิ้มให้และเอ่ยลา “วันนี้ขอบคุณมากครับ พี่แจ่ม”

“ยินดี ๆ ว่าแต่นายยังไปร้องเพลงที่ร้านอาหารอยู่หรือเปล่า?”

“ไม่แล้วละ ผมก็รอฟีเนียแหละ”

โบหน้างดงามยิ้มให้ แจ่มหัวเราะแแกน ๆ อย่างเคอะเขิน

บทที่ 4

กลายเป็นว่าทั้งแจมและพะแพงต่างลาออกจากงานในห้องอัดอย่างสมบูรณ์เมื่อวงของพวกเขาดูจะมีทิศทางที่แน่นอน ไม่รวมถึงเบิร์ธเดย์ที่เลิกไปร้องเพลงที่อื่นตั้งแต่แจมรับเข้าวง

งานจำพวกคอนเสิร์ตมีเข้ามามากขึ้น เงินจำนวนมากก็เข้ามามากขึ้นเช่นกัน

หลังการปล่อยมินิอัลบั้มออกมา เบิร์ธเดย์บอกกับแจมว่าตนอยากมีส่วนร่วมในการเขียนเนื้อเพลงด้วย ซึ่งแน่นอนว่าแจมเห็นด้วย กลายเป็นว่าตอนนี้เบิร์ธเดย์หันมาจับคู่ทำงานกับแจมแทนที่จะเป็นพะเพื่อน และพะแพงกลายเป็นไปสนิทสนมกับพะเพื่อนแทน

นักร้องกับมือเบส--มือกีตาร์กับมือกลอง ดูไม่น่าเข้ากันได้
แทนที่จะเป็น นักร้องกับมือกีตาร์ และ มือเบสกับมือ
กลอง

แต่ก็นะ... อะไรก็เกิดขึ้นได้

ช่วงระหว่งที่ไม่ได้ไปทัวร์คอนเสิร์ตและกำลังสูมหัวกัน ทำอัลบั้มที่สองอย่างชะมัดเข้มข้นนั้น เบิร์ธเดย์เป็นคนเดียวที่แวะเวียนมาที่บ้านของแจมบ่อย ๆ ส่วนคนที่เหลือนั้นอยู่กับครอบครัวและแฟนสาว

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ทั้งสองเขียนเพลงด้วยกัน ไปท่องเที่ยวด้วยกันเพื่อหาไอเดีย พุดคุยเรื่องไอเดียใหม่ ๆ จนกลายเป็นเบิร์ธเดย์มาค้ำที่บ้านของแจมเป็นบางครั้ง

และในวันนี้ก็เช่นกัน...

“เก่งนะเนี่ย” แจมว่า เมื่อลองอ่านเนื้อเพลงที่เบิร์ธเดย์เป็นคนเขียน “เหมือนคนแอบรักใครอยู่เลย”

เบิร์ธเดย์ยิ้มแต่ไม่ตอบอะไร

“ไม่มีใครอยู่มาตีมันหน่อยไหม สักนิดก็ยิ่งดี”

แจมเป็นคนชวน เพราะตัวเขาน่ะชาติต้ม แต่อ่าเอ็ดไปละ เห็นเขาแบบนี้แต่เหล้ายาปลาปิ้ง อะไรก็มาหมด

“แล้วแต่พี่สิ”

นักร้องตบง่าย ๆ คนฟังยิ้มที่มุมปากทันทีเพราะไม่บ่อยนักที่เขาจะได้แอบตีมเหล้าเบียร์ มันต้องเป็นตอนที่พอกับแม่ไม่อยู่เช่นวันนี้ และทุกครั้งตีมคนเดียวก็ไม่ค่อยสนุกเท่าไรด้วย

งานทั้งหมดถูกปล่อยผ่านไปชั่วคราว เมื่อสองหนุ่มที่เพิ่งจะมารู้จักกันนั่งตีมเบียร์ไปพลางพุดคุยเรื่องต่าง ๆ ไปพลาง

แจมเปิดกระป๋องเบียร์กระป๋องแล้วกระป๋องเล่า เช่นเดียวกับเบิร์ธเดย์ พวกเขาหันมามองหน้ากัน ยิ้ม แล้วก็หัวเราะ ... ด้วยความเมา

เมื่อเบสสุดหล่อมาแล้วพูดมากกว่าที่คิด ชื่อนี้เจ้าตัวเองก็รู้ เพราะเคยมีเพื่อนที่ทำงานด้วยกันในห้องอัดเอามาเล่าหลังจากสร้าง

แต่ตอนมานะไม่รู้หรือว่าตัวเองพูดอะไรออกไปบ้าง ถึงพอจำได้ก็แคว้ง ๆ...

“พะแพงน่าจะบอกว่า” แจมยกเบียร์ขึ้นดื่ม “นายกับพะเพื่อนสนิทกันจริง รู้จักกันมาก่อนหรือ?”

เบิร์ตเคยหันไปมองหน้าคนพูด ก่อนที่จะยกกระป๋องเบียร์ขึ้นดื่มบ้างแล้วตอบ

“ผมกับพะเพื่อนนะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ บ้านเราอยู่ใกล้กัน แล้วก็เคยอยู่วงเดียวกันด้วย ...หมายถึงวงเก่า ก่อนที่ผมจะมาร้องเพลงตามงาน อย่างที่พี่เห็น”

“หืม”

แจมเลิกคิ้ว เขาหันมามองหน้าหนุ่มรุ่นน้องก็สกับดวงตาสีเทาซึ่งกำลังมองมาที่ตน

พวกเขาสองคนนั่งกันอยู่ที่มุมห้อง รอบตัวรายล้อมไปด้วยกระป๋องเบียร์และกับแก้ม เป็นสภาพที่ดูไม่เจิดเท่าใด แสงอาทิตย์หมดไปแล้วบ่งบอกถึงเวลาแห่งราตรี เห็นทีแบบนี้เบิร์ตเคยคงจะขอค้างคืนที่นี่อีกแน่

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แต่ถึงจะไล่ให้กลับไปก็คงไม่ไหวหรอก เพราะทั้งเขาและ
อีกฝ่ายต่างก็เผลอมายขนาดหนัก

...ลูกผู้ชายมักจะหาคนกึ่งเหล่า ซึ่งบางครั้ง... มันจะเป็น
ใครก็ได้...

สนิทหรือไม่สนิท ก็ไม่สำคัญ

“พะแพงมันยังบอกอีกว่าพวกนายเป็นอะไรกันหรือเปล่า
เห็นตัวติดกันอย่างกับตังเม”

พรวด !

เบิร์ตเคยถึงกับสำลักเบียร์ออกมาทันทีเมื่อฟังประโยคที่
หัวหน้าวงพูดจบ ชายหนุ่มเจ้าของใบหน้าดงามหัวเราะเสียดัง

“ฮ่า ๆ พี่ ให้ตายเถอะ ผมกับพะเพื่อนนะชอบหญิงครับ
ทำไมพะแพงถึงพูดแบบนี้ ?”

คนถูกกล่าวหาถามกลับบ้าง

“ไม่รู้สิ เซนส์ของหมอนั่นบอกมั้ง แต่ช่างเถอะ จะอะไรก็
ช่างขอแค่ตั้งใจทำงานก็พอแล้วเนอะ”

แจมเอื้อมมือไปบีบ่ารูน้องแล้วยิ้มให้

...รอยยิ้มที่สาว ๆ ใจละลาย หรือแม้แต่หนุ่ม ๆ บางคนก็
ยังหลง เพราะแจมนั้นมีใบหน้าที่น่ารักมาก...

“ผมกับพะเพื่อนยังแย่งกันจีบหญิงอยู่เลย เพราะฉะนั้น
เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงครับ”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจ่มหัวเราะเบา ๆ ในลำคอ สมองของเขาชักเริ่มมีนงง
เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์แต่ก็ยังคงสติได้อยู่

ดื่มต่อไปได้อีกพักใหญ่ ๆ แจ่มก็รู้สึกถึงความผิดปกติว่า
เบิร์ตเดย์นั้นเงียบไป

“...เป็นอะไรไปนะ?”

เจ้าของบ้านถาม

“...”

เบิร์ตเดย์ไม่ตอบ แต่นั่งกระดกตัวไปชิดอีกมุมหนึ่งมากขึ้น
ใบหน้าแดงามแดงกำ เหงื่อออกพลั๊ก แจ่มมองเห็นอีกฝ่าย
พยายามนั่งหีบขาเข้าด้วยกัน

“เป็นอะไร ปวดศีรษะหรือ? ถ้าปวดละก็ไปเข้าห้องน้ำสิ”

“เปล่า...”

“จูนเป็นอะไร”

แจ่มสงสัย ชายหนุ่มขยับไปจับข้อมืออีกฝ่าย แต่เบิร์ตเดย์
สะดุ้ง

“นี่?”

แจ่มรู้แล้วเมื่ออีกฝ่ายขยับขาออก

“ให้ตายเถอะ ดื่มเหล้าแล้วมีอาการหรือ?!”

นิ้วของมือเบสกระตุก ชายหนุ่มขมวดคิ้วเงยหน้าขึ้นมอง
ใบหน้าของหนุ่มรุ่มน่องซึ่งหันหน้าหนีไม่สบสายตา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“คออ่อนนะเราเนี่ย”

แจ่มแส้รังหัวเราะ แม้ที่จริงมันจะไม่ซ้ำ

เขามองที่กางเกงผ้าเนื้อนิ่มของรุ่นน้องก็พอจะรู้ว่าเจ้าตัว
ทรมานมากขนาดไหน แต่เขาก็ไม่แปลกใจเพราะตัวเขาเองก็เป็น
ผู้ชาย เรื่องแบบนี้เข้าใจดี

“ไม่เป็นไร ไปห้องน้ำสิ”

ชายหนุ่มเสนอก แต่เบิร์ธเดย์ก็ยังไม่ยอมขยับ

“...มันเจ็บ ...ปวดไปหมด”

เบิร์ธเดย์คราง

สีหน้าแบบนี้หากพวกที่นิยมชมชอบเพศเดียวกันมาเห็น
คงแทบอยากจะตะครุบ แต่แจ่มไม่ใช่

ร่างสูงโปร่งปรี๊ดตามอง แจ่มถึงกับลอบถนอหายใจ

‘เฮ้อ ! ทำไมกูต้องมาเจอเรื่องอะไรแบบนี้’

เขานึกหงุดหงิด รู้ใจไม่น่าชวนแม่งตีเมียเลย ที่มึงที่เมา
อะไรก็เล่นชะตาสว่าง

“ไหวไหมเนี่ย ?”

แจ่มซักเริ่มเป็นห่วง เมื่อเห็นเบิร์ธเดย์มีท่าที่ทรมาน

...ที่จริงแบบนี้ไปใช้ห้องน้ำเสียก็จบ แต่เขาไม่เข้าใจว่า

ทำไมเบิร์ธเดย์ถึงไม่ยอมขยับ...

“ต้องให้พี่มาเห็นสภาพแบบนี้... แย่จัง”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

นักร้องตัดพ้อ และนั่นทำให้แจ่มซึกเริ่มไม่เข้าใจ

‘คงจะอายุมั่ง?’

แจ่มคิด ในเมื่ออีกฝ่ายก็ยังไม่เพ็งอายุแค่นี้สิบเท่านี้เมื่อเทียบกับตัวเขาซึ่งป็นี่ไปเข้าไประยะสิบแล้ว อีกฝ่ายเพ็งจะบรรลุนิติภาวะ

สีหน้าของเบิร์ตเดย์ดูทรมานมากและเจ้าตัวก็ไม่ยอมทำอะไรสักอย่าง จนแจ่มเริ่มหมดความอดทน เขาพูดกับอีกคนว่า

“ถ้ามันจะช่วย และมันจะไม่มีครั้งที่สอง เข้าใจไหม?”

เป็นคนดีมากไปหรือเปล่า แต่เบิร์ตเดย์ก็แค่เด็กละนะ

แจ่มสั้นสิบระยะ ก่อนจะเขยิบเข้าไปหาอีกคนที่นั่งอยู่ชิดผนังห้อง เขาค่อย ๆ เอื้อมมือไปปลดเข็มขัดของอีกฝ่ายออกแล้ว รูดซิบบางเกงลง

อันที่จริงการต้องมาทำอะไรแบบนี้ให้ผู้ชายด้วยกันมันน่าเข็งมาก แต่จะปล่อยไว้แบบนี้ก็น่าสงสาร

มือแกร่งเลือนมากอบกุ่มเป้ากางเกงของอีกฝ่าย มันบวมเป่งจนแทบปริ บ่งบอกได้เลยว่าอีกฝ่ายคงทรมานไม่น้อย

แจ่มกลั้นใจ เขาเลื้อยขอบชั้นในของอีกฝ่ายออกไปให้พ้น แล้วใช้มือกอบกุ่มส่วนนั้นไว้ก่อนจะเริ่มทำเหมือนกับที่ทำให้ตนเอง

เขาจะไม่ทำอะไรให้ใครแบบนี้ ไม่และไม่!

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ชายหนุ่มสาบานอย่างจริงจัง

นัยน์ตาสีดำมองหน้าชายหนุ่มรุ่มน่องซึ่งตอนนี้เจ้าตัว
หลับตาลงทั้งสองข้าง ริมฝีปากบางเผยอเล็กน้อยและส่งเสียง
ครางออกมา

“อ...อา... อา พ...แจม”

ชื่อที่หลุดออกมาจากปากของหนุ่มรุ่มน่องคือชื่อของเขา
แจมตกใจจนเกือบจะหยุดการกระทำทั้งหมดลง แต่เขาพยายาม
ไม่สนใจและทำมันต่อไป จนกระทั่งเบิร์ธเดย์สุขสม

หลักฐานแห่งความสุขเปราะเป็นที่ต้นขาขาว เบิร์ธเดย์
นั่งหอบหายใจถี่ ยกมือขึ้นปิดผมที่ค่อนข้างยาวไปทักดู นักร้องหัน
มามองมือเบสแวนหนึ่ง แต่ฝายนั้นเสมองไปทางอื่นแล้วลุกขึ้นยืน
เดินออกไปนอกระเบียง

บทที่ 5

แจ่มก็ยิ่งพุดคุยกับเบิร์ตเดย์ตามปกติ เพียงแต่กระอัก
กระอ่วนใจนิดหน่อย

แต่ไม่ ๆ เขาจะไม่เอาเรื่องเพียงแค่นั้นมาเป็นประเด็น

หลังจากนั้นราวครึ่งปี ทางวงก็ได้ปล่อยอัลบั้มเต็มชุดที่
สองออกมา แน่นอนว่ากระแสจากมินิอัลบั้มก่อนหน้านี้ทำให้พวก
เขาต้องทัวร์คอนเสิร์ตกันอย่างหนักหน่วง

วง Zig มาได้ไกลกว่าที่แจ่มคาดไว้มาก...

“เหน้อยฉิบ” พะเพื่อนบ่น “แต่ก็สนุก”

“ฮะ ๆ”

เบิร์ตเดย์เอามือปิดปากหัวเราะะ ขณะนี้พวกเขาทั้งสี่คน
นักร้องนำ มือกีตาร์ มือเบส และมีือกลอง ต่างก็พักผ่อนกันอยู่
หลังเวทีหลังคอนเสิร์ตที่ต่างจังหวัดจบลง

พะเพื่อน มีือกลอง เป็นคนที่ฮาร์ดคอร์ที่สุด

พะแพง มือกีตาร์ เป็นคนที่เก่งที่สุด

เบิร์ตเดย์ นักร้องนำ เป็นคนที่สดใสว่าเจ๋งที่สุด

และแจ่ม มือเบส--หัวหน้าวง เป็นคนที่พุดน้อยและซ้า

ที่สุด

“ว่าแต่เดี๋ยวนี้นิทกั้นจังนะ แจ่ม แกกับเบิร์ตเดย์”

พะแพงพุดขณะที่เขากำลังยืนสูบบุหรี่

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ไม่นี่”

แจมตอบ

“ไม่อะไร ในขณะที่ฉันกับพะเพื่อนกลับบ้านไปอยู่กับแฟน แต่เบิร์ธเดย์กับแกออกไปเที่ยวด้วยกันสองคนบ่อย ๆ นี่”

“...”

...เป็นจริงอย่างที่เพื่อนร่วมวงว่า แต่แจมจะไม่พูดออกไปว่าระหว่างนั้นที่บ้านของเขาเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น

เออละ มันเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายละนะ !

มันก็เป็นธรรมดา... เป็นธรรมดาจริง ๆ นะจนกระทั่งแจมรู้สึกว่ามีเบิร์ธเดย์มาสนิทกับเขามากขึ้น ทั้งที่เขาก็เป็นคนไม่ค่อยพูดแท้ ๆ

เวลาอยู่บนเวที หลายครั้งที่เขารู้สึกว่าเบิร์ธเดย์จ้างมองอยู่ แต่เขาก็ยังคงเล่นต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

มันเป็นธรรมดาของนักดนตรีจะต้องมี *Connection* ซึ่งกันและกัน !

คิดแบบนี้เรื่อยมาละนะ จนกระทั่งวันหนึ่งที่วง Zig ถูกเรียกให้ถ่ายรูปเพื่อโปรโมทอัลบั้มที่สามในปีต่อมา

แจมนั่งดูรูปถ่ายที่ ป๊อป ซึ่งเป็นผู้จัดการวงนำมาให้พวกเขาทั้งสี่

ตัวป๊อปนั้นเป็นคนที่รู้จักของแจมมาก่อนจึงจับให้มาร่วมงาน ‘ช่วยรับบทเป็นผู้จัดการวงให้ที’ ได้ง่ายมาก ซึ่งป๊อปก็ทำงานเทือก ๆ นี้อยู่แล้วด้วย

ป๊อปเป็นชายหนุ่มร่างใหญ่ ชอบพูดจาเสียงดังอะอะมะเมิ่งอยู่เสมอ

แจมเลิกให้ความสนใจกับผู้จัดการวงที่กำลังพูดจาขายขนมจีบให้กับพนักงานสาว ๆ ของโรงแรมซึ่งทางวงของเขามาพัก แต่ความสนใจของชายหนุ่มกลับมาอยู่ที่รูปภาพในมือแทน

หากมองดี ๆ แล้ว...

หากมองดี ๆ...

ความคิดของแจมขาดหายไปเพราะไม่กล้าที่จะคิดต่อ แต่กลายเป็นว่าพะแพงเดินเข้ามานั่งกับเขาพร้อมกับขวดโคโล่าในมือ

“สังเกตไหม” พะแพงชี้ “สังเกตสิ”

“...”

แจมรู้ว่าพะแพงหมายถึงอะไร

รูปทั้งเก้าข้อ หากมองดี ๆ มีอยู่สามข้อ สามข้อที่คนทางซ้ายมือของแจมในรูปซึ่งก็คือเบิร์ธเดย์ หันมามองใบหน้าของเขา... ทั้งที่ยืนห่างไกลกันมาก

...อย่างน้อยก็ค้นด้วยพะแพงและพะเพื่อน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจ่มนึกแปลกใจเพราะคนอื่นที่เหลืก็ดูไม่มีอะไรผิดปกติ
และตัวเบิร์ธเดย์เองก็ไม่ได้มองไปที่ใครเป็นพิเศษ

...อันที่จริงถ้าจะมอง น่าจะมองไปที่พะเพื่อนมากกว่า
นะ...

แต่ถ้าขนาดแม้แต่พะแพงยังรู้สึกได้ มีหรือที่...

“คิดว่าไง?”

พะแพงถาม

“...”

“เขาชอบแกหรือเปล่านะ”

“...”

‘จะให้ตอบว่าอะไรละ’

แจ่มคิดในใจ

นี่ไม่ใช่คำถามที่เขาต้องตอบจริงไหม ?

ตราบไคที่มันยังไม่มีอะไรแน่ชัด ตราบไคที่งานของวง
ยังคงดำเนินต่อไปได้ ตราบไค... แจ่มก็ไม่เห็นว่าเรื่องนี้จะเป็น
สาระสำคัญตรงไหน แต่จะว่าไปแล้วเบิร์ธเดย์มีแฟนหรือเปล่านะ
ทำไมจึงมาซุกอยู่กับเขาบ่อย ๆ ได้ ชัอนี้แจ่มเองก็ซึกแปลกใจ

“พี่แจ่ม”

อยู่ ๆ เบิร์ธเดย์ก็เข้ามาทักในขณะที่ตัวเขากำลังใช้
ความคิด แน่นอนว่าพะแพงกลอกตาและลुकออกไปแทบจะทันที

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“???”

เบิร์ตเคยเข้ามานั่งข้างเขา นั่งเสียจนแทบชิด ทั้งที่โซฟาที่มีพื้นที่เหลืออีกมาก

มีใครมองออกไหมถึงความไม่บาลานซ์

“ผมคิดอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง”

เบิร์ตเคยว่า

“อะไรล่ะ?”

แจมถาม

“พีกับพวกเราไปเช่าอะพาร์ตเมนต์หรือที่ไหนสักที่กันใหม่คือ... ผมคิดว่าถ้าทำแบบนั้นคงได้โอเคเดียวในการแต่งเพลงดีกว่า อยู่แบบนี้เป็นไหน ๆ”

แก้มของผู้พูดขึ้นริ้วแดงจาง ๆ แต่ก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว

“เอ่อ...”

แจมอีกซัก

“แล้วคนอื่นล่ะ?”

ถามต่อไป

“คนอื่นไม่รู้สิ”

เบิร์ตเคยยกไหล่ ทำหน้าไม่สนใจเมื่อมองไปยังพะแพงซึ่งเดินถือขวดโคล่าออกไปดื่มต่อที่ระเบียง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้าดาวหม่น

“...ก็ได้”

แจ่มตอบง่ายเพราะซีก็เคยปฏิเสธ

ทั้งเขาและเบิร์ตเคยตกลงที่จะมาเช่าห้องว่างห้องหนึ่งในอะพาร์ตเมนต์ระดับหรูอยู่ด้วยกัน

แจ่มไม่ต้องกังวลอะไรเกี่ยวกับทางบ้านอยู่แล้ว บิดามารดาเขาไม่อยู่ แน่แน่นอนว่ามีเด็กรับใช้คอยดูแลบ้านมากมาย ส่วนเบิร์ตเคย เจ้าตัวไม่ได้เล่าเกี่ยวกับครอบครัวมากนัก

พวกเขาหารเฉลี่ยกันออกเงิน ความเป็นอยู่ในแต่ละวันก็เรียบง่าย ไม่ได้มีอะไรชวนให้อึดอัดใจแม้จะดูแปลก ๆ อยู่บ้างในสายตาคนใกล้เคียง

แม้จะอยู่ด้วยกันมาได้หนึ่งสัปดาห์แต่แจ่มก็เลือกที่จะอยู่ในมุมของตนเองมากกว่า

เขามักอ่านหนังสืออยู่เงียบ ๆ บนเตียงและตอบเฉพาะเวลาเบิร์ตเคยชวนพูดคุยหรือถามความเห็น

พวกเขาออกไปรับประทานอาหารด้วยกัน บางครั้งก็ซื้อเข้ามาทาน แต่แจ่มก็ยังคงรักษาความเป็น *ปัจเจกบุคคล* ไว้อย่างแน่นอน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจ่มพบว่าเบิร์ตเคยมีพรสวรรค์ด้านการแต่งเพลง ชายหนุ่มรุ่นน้องเรียนรู้อากสิ่งที่เขาบอกได้ไวจนเดี๋ยวนี้แทบไม่ต้องชี้แนะอะไรแล้ว ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องที่ดี

พวกพะแพงและพะเพื่อนแวะมาเยี่ยมบ้าง ต่างก็แซวกันว่าพวกเขาเหมือน *คู่แข่งงานใหม่* แจ่มไม่ได้คิดอะไร

...แต่ก็ไม่รู้ว่าเบิร์ตเคยกำลังคิดทำอะไรอยู่จนถึงได้ยื่นข้อเสนอเช่นนี้

“ดูบอลไหม?”

เบิร์ตเคยถามขึ้นขณะที่มือกตริโมทไปมา

“อ้อ ไม่ล่ะ”

แจ่มยิ้มตอบ

“พี่แจ่มไม่ชอบดูบอลหรอก ผมน่าจะชอบมากเลยนะ”

เบิร์ตเคยหันมายิ้มกว้างให้ ซึ่งแจ่มก็ยิ้มแหย ๆ กลับไป

“นายจะดูก็ตามสบายเถอะ”

เขาว่าพลาจหันหลังพลิกตัวตะแคงเข้ามุ่ม แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์แยงตาเล็กน้อย

“พี่ไม่ค่อยพูดเลย”

เบิร์ตเคยยิ้มเจื่อน ๆ ให้กับแผ่นหลังของชายหนุ่มรุ่นพี่

“อยู่กับพี่คงไม่ค่อยสนุกนะ นายน่าจะชวนให้พะเพื่อนมาอยู่มากกว่า”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แถมพูดเบา ๆ เพราะตัวเขาเองยังไม่หลับ

“ไม่ละ ผมอยากรู้จักพี่”

เบิร์ตเคยตอบ นัยน์ตาสีเทาหรือลง

“เหวอ...”

บทที่ 6

เนื้อเพลงในอัลบั้มที่สามถูกเขียนขึ้นในตอนที่กำลังสองอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งแน่นอนว่าแผ่นเพลงของวง Zig ได้รับกระแสตอบรับที่ดี งานโชว์คอนเสิร์ตก็มีเข้ามามากมาย

พะแพงเริ่มรู้สึกไม่ค่อยสนุกกับสิ่งนี้เท่าไร

ชายหนุ่มมีอีกตารูู้สึกว่าวง Zig กำลังค่อย ๆ เปลี่ยนไป เพราะเบิร์ธเดย์เข้ามามีบทบาทมากขึ้น

เบิร์ธเดย์เข้ากันได้ดีกับพะแพงและแจม แต่ไม่ใช่ตัวเขา

...สิ่งนี้เขารู้สึกได้ตั้งแต่วันแรก ๆ แล้ว...

“ฉันออกจากวงได้ไหมแจม ?”

พะแพงพูดขึ้น ขณะพวกเขากำลังยืนส่องกระจกเช็คความเรียบร้อยของเสื้อผ้าหน้าผม

“ทำไมล่ะ ?”

แจมถาม

“วงเราค่อย ๆ เปลี่ยนไปนะ ไม่สังเกตหรือ ? เพราะเด็กเบิร์ธเดย์”

“หืม”

“ฉันไม่มีปัญหากับพะแพงเพื่อนนะ ฉันค่อนข้างชอบคุยกับเขาทีเดียว แต่เบิร์ธเดย์เนี่ย...”

พะแพงเบะปาก ยกไหล่

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ฉันรู้ว่าหมอนั้นไม่ค่อยชอบฉัน ฉันเองก็เหมือนกัน”

พูดต่อให้จบ

“เข้ยคิดมากไปน่า”

“ไม่นะ ฉันพูดจริง”

“...”

จมอยู่กับความเงียบ จนกระทั่งคนซึ่งถูกกล่าวถึงในบทสนทนาเดินเข้ามาในบริเวณดังกล่าว

เบิร์ตเคยเอาตัวเข้ามาเ็นอยู่ในรัศมีของกระจกเงาด้วยริมฝีปากบางส่งยิ้มให้แจม แต่ไม่ใช่พะแพง

“...”

เอาตัวเองออกไปห่าง ๆ คงจะดีมากสำหรับพะแพง เมื่อชายหนุ่มมือกีตาร์ปลีกวิเวกออกไปเงียบ ๆ

เบิร์ตเคยถือวิสาสะเข้ามาเ็นข้างแจม

“ไง”

รุ่นน้องทัก มือก็ทำที่จัดเสื่อผ้าและเสยผม

แจมยิ้มให้น้อย ๆ ชายหนุ่มกำลังจะเดินหันหลังจากไป

“อะไรเนี่ย แค่มมมากก็เดินหนีเลยเธอ”

“เปล่า”

แจมรีบตอบ

“พี่แจม ?”

นัยน์ตาสีเทาของเบิร์ธเดย์เบิกกว้างเป็นเชิงตั้งคำถาม
“ไม่มีอะไรนี่”

“อืม ๆ”

แจมจัดเสื้อผ้าเสริจก็เดินออกไปจากบริเวณนั้น เขาเลือก
ที่จะไปนั่งอยู่ที่มุมห้องและหยิบเบสตัวเก่งของตนเองออกมาเล่น

แจมนั่งหันหน้าเข้ากำแพง เสมือนการปิดกั้นตนเองออก
จากผู้คนที่อยู่ในบริเวณนั้นทั้งหมด

เขาเล่นโครมาติก วนไปวนมา จนกระทั่งเบิร์ธเดย์ลาก
เก้าอี้เข้ามานั่งด้วย

“ผมอยากเล่นกีตาร์เป็นบ้างจัง พี่ช่วยสอนได้ไหม?”

เบิร์ธเดย์พุดขึ้น นัยน์ตาแสดงความสนใจต่อสิ่งที่แจม
กำลังทำอยู่

“อยากเล่นกีตาร์?”

“อืม”

ฟังดูแปลก ๆ เพราะแจมน่ะเป็นมือเบสแท้ ๆ และที่แจม
กำลังเล่นก็คือเบสด้วย

“เล่นกีตาร์ให้พะแพงสอนไม่ดีกว่าหรือ พี่เล่นไม่เพ่พอ
หรอก”

“เพ่จะตาย ... หมายถึงพี่...”

ทำยประโยคแอบพุดเสียงเบา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“หืม ?”

แจมสงสัย

“ไม่มีอะไร ผมก็แค่อยากเล่น...”

“ให้พะแพงสอนดีกว่านะ”

เบิร์ตเคยทำหน้าที่นางอวย สองมือยกขึ้นมาทำคาง

“...แต่ผมอยากให้พี่แจมสอน พี่เป็นหัวหน้าวงของเราจะ
จะกลัวอะไรกะอะไรพี่แจมแพง”

ยิ่งฟังก็ยิ่งประหลาดใจ สุดท้ายแจมก็ตกปากรับคำอ้อออ
ไปตามนั้น

เขาวางเบสตัวเก่ง มองหน้าเบิร์ตเคย แล้วพูด

“ถ้าจะเล่นคงต้องเป็นที่บ้าน เพราะพี่ไม่ได้เอากีตาร์มา
ด้วย”

“อืม ได้ ๆ”

...แต่มันกลายเป็นว่าเบิร์ตเคยไม่ได้ไปที่บ้านของแจม
เพราะสรุปว่าแจมขับรถเข้าไปเอากีตาร์ออกมาแต่พากันไปที่อะ
พาร์ตเมนต์ซึ่งพวกเขาเช่าอยู่ด้วยกันแทน

แจมรู้สึกไม่ค่อยเป็นอิสระกับการอยู่ในบ้านนัก ในขณะนี้
บิดามารดาของเขากลับมาแล้ว...

“แล้วมาอยู่กันตรงนี้พ่อแม่พี่ไม่ว่าเหรอ ?”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เบิร์ตเคยถาม ดวงตาสีเทาเป็นประกายมองใบหน้าของ
แจม

“พี่ควรจะถามนายมากกว่า”

“ไม่”

“หมายความว่าไง ?”

“พ่อแม่ของผมอยู่ที่ต่างจังหวัด”

“อ้อ”

“ที่จริงผมก็เล่นเป็นนักร้องนะ เพียงแต่...”

“ถ้าอย่างนั้นไม่เห็นจะต้องให้สอนเลย”

เบิร์ตเคยมองหน้าคนพูด

“...อยากให้สอนจริง ๆ นะ”

แจมอ้าปากแล้วหุบลง บอกตามตรงว่าเขาไม่ค่อยเข้าใจ
รุ่นน้องคนนี้สักเท่าไร ยิ่งนานวันไปเบิร์ตเคยก็ยิ่งเข้าใจยากมาก
ขึ้นทุกที

“ไม่อยากจะเล่นเบสบ้างเหรอ ?”

แจมถามเปรย ๆ เมื่อเขาสอนเบิร์ตเคยถึงเทคนิคการไข
โลต่าง ๆ

“อยาก ถ้าพี่เป็นคนสอน”

“...”

แจมยิ้ม ๆ ในดวงหน้า แต่ไม่ได้ตอบอะไร

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“พี่แจ่มรู้ไหม ที่จริงผมมีครอบครัวแล้วล่ะ”

“หา ?!”

...จู่ ๆ ก็พูดอะไรออกมา นายเพิ่งจะอายุแค่ยี่สิบ

“จริง ๆ นะ ผมมีลูกมีเมียแล้ว”

ตัวของแจ่มขมวด

“ฉันทำไมไม่กลับบ้านกลับช่อง ไปอยู่กับพวกเขา”

“เพราะผมคงไม่ได้รักมากพอ”

ตอบกลับมาย่าง ๆ แจ่มคิดว่าช่างเป็นคำพูดของคนไร้
ความรับผิดชอบสินดี

“ลูกชายอายุสองขวบ กำลังน่ารักเลย”

“...”

“ผมทำพลาด ...จริง ๆ นะ แต่การเป็นพ่อคนมันก็เป็นอีก
ความรู้สึกละหนึ่งเลย”

“...”

แจ่มมองหน้ารุ่นน้อง เขาคิดว่าเบิร์ธเดย์เป็นคนอย่างไร
กันแน่

สุดท้ายมือเบสก็ตัดสินใจพูด

“น่าจะรับผิดชอบให้มากกว่านี้หน่อยนะ ถึงอย่างไรก็
ตาม”

“อืม”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

พวกเขาจมจ่ออยู่กับความเงิบ แจมเริ่มรู้สึกอึดอัดใจที่ เบิร์ธเดย์ดูจะเข้ามายุ่งกับเขามาก

จริงอยู่ที่เบิร์ธเดย์เป็นเด็กน่ารัก แต่แจมก็ยังรู้สึกว่า มัน
ประหลาด

แจมไม่ได้อยากรู้เรื่องราวชีวิตครอบครัวของคนอื่นเพราะ
มันไม่ใช่เรื่องของเขา แต่สุดท้ายเขาก็กลับต้องมาฟังเบิร์ธเดย์เล่า
ยืดยาว

...เบิร์ธเดย์แต่งงานแล้วแต่ไม่ใช่เพราะความรัก แต่เพราะ
ต้องรับผิดชอบ...

มิน่าละ ชายหนุ่มคนนี้ถึงไม่เคยพูดเรื่องแฟน

เขาเพิ่งเข้าใจในวันนี้เอง

พวกเขานั่งคุยกันไปพลาง แจมรู้สึกว่ารอบตัวมี
บรรยากาศที่ผ่อนคลายขึ้น

หมายถึง... เดียวนี้เขาไม่รู้สึกว่า การคุยกับเบิร์ธเดย์สอง
คนเป็นเรื่องน่าอึดอัดใจมากเท่าไร (ถึงแม้มันจะประหลาดไป
บ้างก็เถอะ)

เอ่อ... แต่ถ้าจะพูดว่า *ไม่อึดอัดเลย* ก็คงไม่ใช่ เพราะถึง
อย่างไรแจมก็ไม่สามารถเข้าใจในท่าทีของเบิร์ธเดย์ได้

บทที่ 7

คืนนี้พวกเขามีโชว์คอนเสิร์ต

พะแพงนั่งเซ็คกีตาร์ตัวเก่งอยู่ที่มุมห้อง พะเพื่อนั่ง
พูดคุยกับเบิร์ตเดย์อย่างสนิทสนมอยู่ที่โซฟา ส่วนแจม...

ดูเหมือนแจมจะไม่ว่าใครจะทำอะไรระหว่างรอเวลา
ชายหนุ่มเดินออกไปที่ระเบียงแล้วก็เดินกลับมา เขาทรุดกายลง
นั่งบนเก้าอี้ก๊อตัวข้าง ๆ พะแพง

“ไง” พะแพงว่า “น่าเบื่อนะว่าไหม อย่างที่ฉันบอก ว่า
อยากออกจากวง”

“ตกลง” แจมแหว “คนเก่งที่สุดออกไปคงแย่วะ”

“เออจริง ลืมตัวไปหน่อย”

พูดจบพะแพงก็หัวเราะร่วน อย่างนี้แหละมือกีตาร์มักเก็บ
อาการบนเวทีได้ดีเสมอ แต่ไม่ใช่สำหรับนอกเวที

พะแพงเข้าใจคำว่า ‘มืออาชีพ’ เป็นอย่างดี แม้ตัวเขาจะมี
ความขุ่นข้องหมองใจต่อเบิร์ตเดย์เพียงไร แต่การแสดงก็ยังคง
ต้องดำเนินต่อไป

เมื่อเสียงดนตรีขึ้น ตอนนั้นแหละที่พวกเขาพูดกันด้วย
‘ภาษาดนตรี’

อะไรที่ไม่เป็น *เอกภาพ* ถูกวางทิ้งไว้ด้านหลัง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่น้ำตาลหม่น

ฝ่ายแจ่มมองไปที่เบิร์ตเดย์กับพะเพื่อนแล้วก็เกิดคำถาม
ในใจ

ทั้งที่สนิทกันมากขนาดนั้นแต่ทำไมเบิร์ตเดย์ยังชอบเข้ามา
มาวุ่นวายกับเขามากมาย

อันที่จริงเขาไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับรุ่นน้องสองคนนี้นะ
เพียงแต่กับพะเพื่อน อาจจะเป็นคนที่แจ่มสนิทด้วยน้อยสักหน่อย

ถึงแม้เบสกับกลองต้องเล่นร่วมกัน แต่ตัวเขาเองก็ไม่ได้มี
ปฏิสัมพันธ์กับพะเพื่อนมากนัก เวลาแสดง ก็มีบ้างที่หันมาพยัก
หน้าให้กัน แต่แจ่มก็รู้สึกว่ามันก็เป็นมารยาทไปอย่างนั้น

เวลาอยู่บนเวที เบิร์ตเดย์มักพูดหยอกล้อกับพะเพื่อนออก
ไมค์เป็นส่วนใหญ่ ตัวเขาเองก็ได้รับการเรียกชื่อบ้าง แต่พะแพง
รายนั้นดูจะไร้ตัวตนอย่างสิ้นเชิง

แจ่มรู้สึกถึงความ *อ ยุติธรรม* นี้ แต่มันก็เป็นสิ่งที่เขาพอ
ทนได้จึงไม่ได้หยิบยกมาถกเถียง

เขาเป็นหัวหน้าวง !

ที่จริงแล้วเขาจะพูดออกไปก็ได้แต่แจ่มก็ไม่ใช่คนอย่างนั้น

แม้กระทั่งการร้องเพลงแฮปปีเบิร์ตเดย์ในวันเกิดออกไมค์
ให้กับพะเพื่อน แสดงถึงความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นยิ่งนักให้โลกดู
ขนาดคราวก่อนที่แสดงคอนเสิร์ตในวันเกิดของแจ่ม หัวหน้าวง ใน
ปีก่อน เบิร์ตเดย์ยังไม่เห็นทำอย่างนั้นเลย

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

...พะแพงยังไม่ต้องพูดถึง...

ครั้งนี้ก็เช่นกัน

แจมซึ่งเล่นเบสให้จังหวะอยู่ก็รู้สึกแปลกใจว่าตกลงโชว์ของวงเขาออกไปในแนวทางไหนกันแน่ ?!

ไม่ใช่อะไรแต่เบิร์ธเดย์มักจะชอบพูดแซวพะเพื่อนออกไมค์เป็นประจำ เสมือนพวกเขากำลังแสดงความสนิทสนมต่อกันให้ผู้ชมดู

แจมไม่อยากจะคิดในแง่ร้าย แต่พอหันหน้าไปมองทางฝั่งซ้ายของเวที พะแพงซึ่งกำลังเล่นท่อนริฟฟ์ของเพลงฮิต ก็กำลังเบือนสายตามาที่เขาเช่นกัน

เบิร์ธเดย์ชอบพูดแทรกนั้นนี่ระหว่างเพลง เรียกได้ว่าวง Zig แต่ละคนชอบ อิมโพรไวส์ กันสด ๆ ออกอากาศเสมอ

พะแพงเป็นมือกีตาร์ที่เก่งมาก แต่บนเวทีนี้ก็ดูไม่ค่อยมีพื้นที่ให้เจ้าตัวได้แสดงฝีมืออย่างเต็มที่เท่าไร นั่นยังไม่ต้องพูดถึงมือเบสซึ่งอยู่เบื้องหลังอย่างแจม แต่แล้ว...

“แจม” เหมือนเขาจะได้ยินชื่อตัวเอง “แจม ครับ”

พอหันหน้าไปมองก็เห็นเบิร์ธเดย์เขยิบเข้ามาใกล้ ชายหนุ่มกำลังพูดกับคนดูโดยฉายมือมายังเขาเล็กน้อย ซึ่งแจมก็เข้าใจได้จึงค้อมศีรษะลงอย่างมีมารยาท

เขาได้ยินเสียงกรีดจากผู้หญิงซึ่งนั่งอยู่แถวหน้าดังมาก

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ได้ยินประโยคลอยมาเข้าหูว่า

“แจม โคตรหล่อ !”

“พี่แจม หล่อมาก !”

อะไรทำนองนี้

เขายิ้มเขินอายเล็กน้อย จังหวะที่เงยหน้ามองก็เห็นเบิร์ต เดย์มองมาที่เขา ริมฝีปากบางยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม และดวงตาสีเทา คู่สวยก็มองตรงมาที่เขา ...มันมีประกายบางอย่างในนั้น

แจมไม่อาจเข้าใจได้แต่ก็รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ

ไม่รู้เพราะอะไรเขาถึงได้รู้สึกว้าวระหว่างตัวเขาและเบิร์ต เดย์ มันมักจะมี *บรรยากาศประหลาด* บางอย่างมาคั่นกลางเสมอ บางครั้งแจมก็รู้สึกว่าสิ่งที่เบิร์ตเดย์พูดบนเวทีไม่ค่อย สว่างสรรค์เท่าใดนัก แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งตารอรูปร่างน้องแต่อย่างใด เพราะคิดว่าเบิร์ตเดย์นะ *ยังเด็ก*

แจมแทบจะเล่นเบสอยู่ในมุ่มมืดแม้เป็นหัวหน้าวง แต่เขาก็ยังดีที่ว่าพะแพงที่เป็นมือกีตาร์แท้ ๆ แต่กลับไม่ค่อยมีบทบาทให้ โซว์ พะแพงแทบจะไม่ขยับเท้าไปที่ไหนเลย ...ซึ่งก็เหมือนกันกับ เขา

โซว์ในคืนนี้จับลงด้วยดี ระหว่างที่พวกเขาทั้งสี่กำลังเข้าไปในหลังเวทีก็มีหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งแจมจำได้ว่าเป็นมือกีตาร์ของ วงดนตรีหญิงล้วนวงหนึ่ง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“สวีสวีดีค่ะ”

หล่อนเอ่ยทัก นัยน์ตาของหล่อนดูจะเป็นประกายเป็นพิเศษเมื่อมองไปที่เบิร์ธเดย์ ซึ่งฝายนั่นเองก็เล่นด้วย

“สวีสวีดีครับ”

เป็นเบิร์ธเดย์ที่ส่งยิ้มกรุ้มกริมไปให้ แจ่มไม่แปลกใจ เพราะเบิร์ธเดย์... ก็เคยเล่าแล้วนี่นาว่าตัวเอง เป็นคนอย่างไร ?

พะแพงและพะเพื่อนสี่บเท้าออกไปนอกบริเวณนั้น มีเพียงแต่แจ่มที่ยังยืนอยู่ห่าง ๆ

“...สนใจมาเล่นให้วงเราไหม ?”

จู่ ๆ แจ่มก็ได้ยินเสียงของเบิร์ธเดย์ดังขึ้น

“หา ?”

หญิงสาวร้องเสียงสูง เบิร์ธเดย์กระแอม

“คือว่าวงเรามีแต่ผู้ชายมันก็ดูขาดสีสันไปเยอะ ถ้ามีดอกไม้สวย ๆ จะโน้มกิ่งลงมาประดับบ้างก็คงดีจริงไหม ?”

“ปากหวาน”

หญิงสาวว่า

“แล้วจะให้เล่นตำแหน่งอะไรดี ?”

หล่อนแกล้งเข้า

“มือก็ตาร์ มาเล่นก็ตาร์แทนพะแพงเป็นไง”

“เบิร์ธเดย์ !”

ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ แจมก็รีบปรีเข้าไป ชายหนุ่มโอบหน้า
หล่อเหลากระซอกแขนรุ่มนึ่งอย่างลึ้มตัว โอบหน้าบุดบั้ง คาดว่า
ตัวเขาคงแผ่รังสีอำมหิตออกมามากเพราะหญิงสาวคนดังกล่าว
ถอยกรูดออกไปทันที

“พี่แจม... เจ็บ”

‘อย่างงี้ล่ะมาเสียด่อย’

แจมคิด ในใจของเขาตอนนี้กล่าวโทษเบิร์ธเดย์เพียง
อย่างเดียว แต่เมื่อเห็นรุ่มนึ่งหน้าสวยนิ่วหน้า เขาก็ตระหนักได้
ว่าตนเองคงทำรุนแรงเกินไป

“โทษที มานี้ ไปได้แล้ว”

เขาลากแขนเบิร์ธเดย์ พลังหันไปพูดกับหญิงสาวมือ
กีตาร์ซึ่งยืนงงง

“ขอโทษด้วยนะครับ”

“ม...ไม่เป็นไรค่ะ”

หล่อนรีบปฏิเสธทันที

ฝ่ายแจม ชายหนุ่มทนความสงสัยไม่ไหวลากแขนเบิร์ธ
เดย์ให้เดินตามมายังบริเวณใกล้กับลานจอดรถซึ่งปราศจากผู้คน

“ทำแบบนี้ทำไม ?”

แจมถามห้วน

“ทำอะไร !?”

เบิร์ธเดย์ได้กลับ แจมจึงยิงคำถามว่า

“นายไม่ค่อยชอบพะแพงเหรอ ? ทำไมล่ะ ?”

“...พี่เขาอะไรมาพูด”

“ตอบมาสิ”

“ก็...”

คนที่ดูมันใจตนเองหรือตา ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งหลบสายตาดูบ เสมือนว่าเขาไม่ต้องการตอบคำถามนั้น

“พะแพงน่าจะเป็นคนที่ยิ่งที่สุดในวงแล้วนะ ถ้าไม่ใช่พะแพง...”

“ผมว่าพี่แจมเก่งกว่าพะแพงอีก !”

เบิร์ธเดย์ตัดบท

“!!!”

แม้จะตกใจในคำตอบแต่แจมก็สงบสติอารมณ์แล้วเอ่ยถามอย่างใจเย็น

“จะได้พะแพงออกหรือ นายคิดว่าใครเป็นหัวหน้าวง ?”

เท่านั้นแหละเบิร์ธเดย์เบะปากเหมือนจะร้องไห้

“...พี่เป็นหัวหน้าวง”

ตอบเสียงอ่อย

“แล้วไง ?”

“ทำไมต้องปกป้องพะแพงด้วย”

พูดงบบิบอยู่ในลำคอ แต่แจมได้ยิน

“ทำไมละ แล้วที่นาย...”

“ที่ผมอะไร !?”

เบิร์ตเคยถึงตาใส่อย่างไม่ลดละ ให้ตายเถอะ เจ้าเด็กนี่
ดื้อเจียบชะมัด !

“ที่นาย... เวลาอยู่บนเวที่ยังเอาแต่พูดเรื่องไม่สมควร...”

แจมพูด

“ไม่สมควรยังไง มันก็ออกจะปกติทั่วไป”

เบิร์ตเคยเถียง ร่างสูงโปร่งยื่นหันหลังให้ ทำที่เหมือน
อยากจบการสนทนาเต็มแก่

แจมเห็นท่าที่ของนักร้องนำแล้ว บอกตามตรงว่าหัวเสีย
เป็นอย่างมาก ! เขาไม่เคยนึกคุณใครเท่านี้มาก่อนเลย แต่เบิร์ต
เดย์นะเอาแต่ใจตนเองจริง ๆ

“อ้อร้อกับพะเพื่อน อ้อร้อกับคนดู คิดว่ามันเป็นสิ่งที่
สมควรหรือเปล่า ?”

“...”

“เราเล่นดนตรีให้เขาคุณนะ ไม่ใช่เล่นหนังใบ้”

“พี่แจม !”

เบิร์ตเคยโมโหจนหน้าเขียว ซายหนุ่มหันทั้งตัวมา
เผชิญหน้ากับแจมซึ่งจ้องตอบไม่ลดละเช่นกัน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เมื่อนั้นแจ่มคิดว่าเบิร์ธเดย์อาจโมโหจนต่อยเขาก็ได้ ซึ่งถ้ามันเป็นเช่นนั้นเขาก็คงจะต้องสู้เพื่อปกป้องตนเองเช่นกัน

“...พีแจ่มทำไมพูดกับผมแรงแบบนี้”

แต่สิ่งที่ตามมาคือนัยน์ตาของเบิร์ธเดย์ลดลง ความเศร้าสร้อยบางอย่างกำลังฉายชัดบนใบหน้าสวยของเบิร์ธเดย์แจ่มรู้ว่าคงพูดแรงเกินไป แต่สิ่งที่เขาพูดมันเป็นความจริงทุกประการ

“พีขอถามตามตรง”

“...”

“ที่จริงแล้วนายเป็น... หรือเปล่า นายคิดอะไรกับพะเพื่อนหรือเปล่า ?”

“...”

“พวกนายสนิทกันมากไป สนิทจนขอบเขตของเส้นแบ่งดูจะมองลำบากเต็มที ไม่เป็นไร ถึงนายจะเป็นอะไรพีก็ไม่ได้นายออกจากวงเพราะเรื่องแค่นี้หรอก ไม่เหมือนสิ่งที่นายกำลังจะทำกับพะแพง”

แจ่มพูดเร็ว

“แล้วที่พีปกป้องแต่พะแพง ผมขอถามบ้างได้ไหมล่ะว่าพีเป็น... หรือเปล่า ! พีคิดอะไรกับพะแพงหรือเปล่านะ !!”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยสีน้ำตาลหม่น

เบิร์ตเคยกระแทกเสียงอย่างโมโห คราวนี้แจมโกรธจนแทบควันออกหู ในฐานะผู้ชายนี่เป็นการดูหมิ่นอย่างมาก มือเบสหน้าหยกตรงเข้าไปชนหน้ารุ่นน้องทันที

“ไอ้ย !”

ได้ยินเสียงเบิร์ตเดย์ร้องเบา ๆ ทั้งที่ตัวสูงเกือบเท่ากันและผลล ๗ เบิร์ตเดย์อาจจะสูงกว่าเขาด้วยซ้ำ แต่ทำไมร่างของรุ่นน้องกลับเซดลาไปได้ง่ายนักเหมือนเจ้าตัวไม่ได้พยายามป้องกันตนเองเลย

เบิร์ตเดย์เสียหลักล้มลงไปเมื่อพยายามถอยห่างออกจากแจม ร่างสูงโปร่งนั่งเอามือยันพื้น ตวัดสายตาดูขึ้นมองแจมซึ่งย่างสามขุมเข้ามาอย่างหวาดกลัว

“!!!”

แจมกำลังจะเงื้อมือผลักเบิร์ตเดย์อีกแต่ได้สติเมื่อเห็นรุ่นน้องยกแขนทั้งสองขึ้นมากันลำตัว

นัยน์ตาสีเทาสวยงามมองเขาอย่างหวาดหวั่น ร้องรอสันระริกในตาคุณั้นบ่งบอกชัดว่าเบิร์ตเดย์กำลัง ก ล ว

แจมถอยหลังไปหนึ่งก้าว เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงของพะเพื่อนดังขึ้น

“เบิร์ต !”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

มีอกลองรีบวิ่งเข้ามาหาแล้วจุดตัวเพื่อนขึ้น สายตาตั้ง
คำถามมองส่งมายังแจม

“พี่แจมครับ ?”

“...”

แจมไม่ตอบ สายตาของเขามองที่เบิร์ตเดย์สลับกับพะ
เพื่อน

รังสีอำมหิตแผ่ออกมารอบตัวของชายหนุ่ม

...ก็เป็นครั้งแรกที่แจมแสดง *ด้านมืด* ออกมา

สุดท้ายแจมก็เดินจากมาอย่างเงิบ ๆ ปล່อยให้เบิร์ตเดย์
อยู่กับพะเพื่อนตามลำพัง ซึ่งก็สมควรแล้ว

บทที่ 8

อัลบั้มชุดที่สี่ของวง Zig ถูกปล่อยออกมาโดยที่อัลบั้มนี้
แจมให้เบิร์ตเคยเป็นคนเขียนเนื้อร้องทั้งหมดโดยที่ตัวเขาไม่เข้าไป
ยุ่งเกี่ยวเลยแม้แต่บ่อย

ที่เป็นเช่นนี้เพราะหลังเหตุการณ์ในวันนั้นหลังจบคนเลิรต์
เบิร์ตเคยก็ไม่พูดกับเขากอีกเลย และเขาเองก็มารู้ทีหลังว่าเบิร์ตเคย
ไปยกเลิกสัญญาเช่าห้องอะพาร์ตเมนต์แล้วด้วย

‘ก็ตามใจ’ แจมคิด ‘ยังไงก็ได้ ขอให้งานสำเร็จก็พอ’

นับวันเบิร์ตเคยก็ยิ่งแสดงความสนิทสนมกับพะเพื่อน
มากขึ้นทุกที ทั้งสองนอนห้องเดียวกันเวลาไปพักโรงแรม ทั้งที่
ทีมงานจัดห้องให้พวกเขาคนละห้องแท้ ๆ แน่นนอนว่าแจมและพะ
แพ่งต่างก็อยู่ห้องของตน แต่พวกเขาก็รู้ว่าเบิร์ตเคยพักอยู่ห้อง
เดียวกับพะเพื่อนตลอด เพราะบ่อย ผู้จัดการวางร่างใหญ่บนให้ฟัง
เสมอ

“คิดถึงบ้านจัง”

เบิร์ตเคยว่า ขณะนอนเอกเขนบกบนเตียงหลังใหญ่ซึ่งนุ่ม
นึ่มอย่างมาก

ขณะนี้ตัวเขาอยู่ในห้องของพะเพื่อน ... ‘เพื่อนสนิท’ เพียง
คนเดียวของเขา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“จู่ๆ พุดอะไรวะ”

พะเพื่อนหัวเราะ

“ก็จริง ๆ นะ ที่จริงพวกเราน่ะรับสมัครคนในวงแท้ ๆ แต่กลับต้องมาอยู่ในวงของ *คนอื่น* แทน”

“หืม ?” มือกลองเล็กคิ้ว “พุดอะไรนะ ?”

“...”

เบิร์ตเคยไม่ตอบ ได้แต่เป็นลงจากที่นอนของตนแล้วเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงของพะเพื่อนแทน ร่างสูงโปร่งนอนตะแคง ใช้มือเท้าศีรษะยันตัวเองเอาไว้

“ฉันเบื่อจัง เพื่อน เบื่อมาก ๆ เลย”

“เบิร์ต ?”

“จริง ๆ นะ มันเบื่อ... แล้วก็ *เหนื่อย* ด้วย”

“จะพุดอะไรเนีย ?!”

“เพื่อน เรากลับบ้านกันเถอะ กลับไปที่ที่เราควรรออยู่”

“เบิร์ต ?”

พุดจบนั่นก็ร้องก็โผล่เข้าไปกอดมือกลอง เบิร์ตเคยลงน้ำหนักทั้งตัวไปบนร่างของพะเพื่อน

“เราควรร้องเพลงตามงาน ร้องเพลงในห้องอาหาร ไม่ใช่มาร้องกับวง *ของคนอื่น* แบบนี้”

พะเพื่อนยิ่งฟังยิ่งงง เขาพอจะจับใจความวาง ๆ ได้ แต่ไม่
อาจเข้าใจความตื้นลึกของคำพูดนั้น

เบิร์ตเคยชอบศิระระลงบนอกกว้างของพะเพื่อนเหมือนหา
ที่พึ่งพิง มือข้างหนึ่งเอื้อมไปกอดไหล่ของเพื่อนสนิทไว้แน่น หาก
ใครเข้ามาเห็นภาพนี้คงคิดว่าพวกเขาทั้งสองคือคนเป็นอะไรกัน
แน่ ๆ

และแล้วตอนนั้นเองที่ประตูห้องเปิดผางออก

ปีอป แจม และพะแพง โผล่หน้าเข้ามา

“ทำอะไรกันอยู่วะ ?” เป็นเสียงของปีอป “ให้ตายเถอะ”

ชายร่างใหญ่เดินเข้ามาในห้อง เสมือนเป็นห้องของตน

ปีอปพูดต่อไป

“จะมาประชุมด่วนเรื่องทัวร์ที่ภาคใต้ซะหน่อย”

“...”

พะแพงมองไปที่ภาพของเบิร์ตเคยกับพะเพื่อนแล้วหัน
ศิระระเบา ๆ ขณะที่แจมมองอย่างไรอารมณ์ มือเบสมองหน้า
นักร้องด้วยแววตาไม่แสดงความรู้สึกลับอันใด ซึ่งเบิร์ตเคยเองก็ไม่
สนใจ ชายหนุ่มยังคงนอนกอดพะเพื่อนอยู่อย่างนั้น แกรมยังใช้มือ
ลูบไล้ไปบนบ่าแกร่งอีกด้วย

พะแพงมองเยาะ ๆ เขายังคิดว่าไปที่แจมซึ่งยืนเงียบ

“พีปีอปมีอะไรก็พูดมาสิครับ หาว--”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เบิร์ธเดย์พูดพลางยกมือปิดปากหาวหวอด แสดงท่าที่ไม่
กระตือรือร้นอย่างเห็นได้ชัด

“แล้วนี่ต้องเข้ามาในห้องคนอื่นเชียว ทำไมไม่บอกก่อน”

เขาปรายตาไปที่ป๊อป ...และแจม

“ก็อยากจะบอกก่อนหรือจะเว้ย แต่พอดีมีแต่แกสองคน
ที่พักห้องเดียวกันนะซี”

ป๊อปยักไหล่กวน ๆ

“ครับ ๆ แล้วพี่มีอะไรอะ ?”

“เพิ่มรอบการแสดงอีกสองรอบนะ สองวัน”

“อ้อ”

“ก็เท่ากับพวกเราจะอยู่นานขึ้น ระหว่างนั้นจะไปทำอะไร
ก็ตามสบาย”

ป๊อปพูดจบก็ทำที่จะเดินออกจากห้อง แต่ถูกเบิร์ธเดย์
เรียกเอาไว้

“พี่ป๊อป เดี่ยวก่อนดิ”

“???”

กลายเป็นว่าเป็นแจมและพะแพงเสียอีกที่เดินออกไป
เพราะรู้ว่าหมดหน้าที่ของพวกเขาแล้วนั่นเอง ไม่มีใครอยากอยู่
นาน

“พี่ป๊อปผมขอถาม”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เบิร์ธเดย์ว่า

“ว่าไป”

ป๊อปทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้

“ถ้าผมจะไปออกอัลบั้มเดี่ยวที่จะว่าไง”

“เฮ้ย !” ป๊อปตกใจ “อะไรแก จะดังแล้วแยกวงหรือ ?!”

“เปล่า ผมก็แค่... รู้สึกว่าวงนี้ไม่ใช่วงของผม”

“ก็หนังสือนี้วงของไอ้แจม ท่องไว้ด้วยว่า นี่-วง-ของ-ไอ้-แจม”

ป๊อปย้ำเสียงหนักแน่น

“หมดธุระแล้วฉันไปละ แกสองคนตามสบายเถอะ แต่อย่าให้มันมากไปนักละ”

“อะไรวะพี่ พุดเงี้ย”

“ไม่รู้ล่ะเว้ย”

พุดจบป๊อปก็เดินออกมา ผู้จัดการวงไม่รู้ว่าที่มุ่มอับซึ่งอยู่ติดบันไดนั้น แจม ผู้เป็นหัวหน้าวงกำลังฟัง... และได้ยินเสียงที่พวกเขาคุยกันลอดออกมาจากประตู

บทที่ 9

อัลบั้มชุดต่อมาคือชุดที่ห้า แจมรับเนื้อร้องมาจากเบิร์ธ
เคยโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น เขาเอาเนื้อร้องมาใส่ทำนองและช่วยกัน
มิกซ์เสียงกับพะแพง โดยไม่ได้เรียกให้สองคนนั้นมามีส่วนร่วมอีก

“พูดจริง ๆ ว่าอ่านเนื้อแล้ว...”

คำพูดของพะแพงดังขึ้นท่ามกลางความเงียบ

“ทำไม?”

“อ่านเองดิ แกอ่านยัง?”

“...”

“บางทีฉันก็ลำบากใจนะ อยู่ในวงชื่อดังที่เอาแต่เขียน
เพลงประเภทนี้ๆ มันสร้างสรรค์แล้วเหอะวะ”

พะแพงบ่น

ความไม่สร้างสรรค์ ที่ว่า เพราะบางทีเบิร์ธเคยชอบเขียน
เพลงสองแง่สองง่ามให้ตึงตังความ ซึ่งสุดท้ายจะคาตเดา

...แต่ที่แน่ ๆ มันไม่ใช่ในแง่ดี...

แจมได้ยินดังนั้นจึงหยิบสมุดจดเนื้อร้องของเบิร์ธเคยมา
เปิดไล่สายตาอ่านตั้งแต่ต้น แต่สิ่งที่เขาพบและสะดุดก็ก้อ อาจ
แตกต่างจากพะแพง

สิ่งที่ทำให้แจมหยุดสายตาคือ เขารู้สึกว่าเนื้อร้องของ
เบิร์ธเคยในอัลบั้มนี้มีเพลงที่เหมือนจะต้องการบอกรักใคร่บางคน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เพลง ๆ หนึ่งในอัลบั้มที่กำลังจะวางแผง เป็นเพลงบอก
รักที่อ่านเนื้อก็ต้องหยุดก็ัก เพราะมันเป็นเพลงรักที่แสดงความ
ร้าวรานของความคาดหวังลงไปด้วย แม้มันจะโรแมนติกก็ตาม

‘ใครกันนะ?’

อดคิดไม่ได้ แจมอยากรู้ว่ารุ่นน้องแต่งเพลงนี้ให้ใคร
เนื้อหาช่างกินใจยิ่งนัก ไม่ว่าใครก็ตามที่เบิร์ธเดย์มอบเพลงนี้ให้
คน ๆ นั้นต้องสำคัญมาก...

“ไอ้แจม”

เสียงของพะแพงดังขึ้นทำลายภวังค์ของชายหนุ่ม

“อ...เออ?”

พะแพงขมวดคิ้วมองหน้าเขา

“อะไรวะ ทำหน้าเหมือนเจอผีตอนกลางวันแสก ๆ”

“เปล่านี้หว่า”

“เออช่างเถอะ ว่าแต่แกคิดว่าไง?”

พะแพงถาม

“คิดอะไร?”

“อ๊า” มือกีตาร์พุดพลางทำสายตาล้อกแล่กมองไป
ทางซ้ายขวาเหมือนจะดูให้ชัดว่าไม่มีใครเข้ามาในห้องนี้แล้วจริง
ๆ “วันนั้นที่พวกเราไปที่ห้องของพะเพื่อนนะ...”

“...”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้าตาลหม่น

คำพูดของพะแพงขาดหายไป แต่แจมคิดว่าชายหนุ่ม
เพื่อนร่วมอาชีพมือปืนรับจ้างในห้องอัดของเขาไม่พูดนะดีแล้ว

“มันเป็นไรกันหรือเปล่า ? ฉันสงสัยจริงนะ”

มือกีตาร์ต่อประโยคจนจบ

“...ไม่รู้ ก็แค่... เขาสนิทกันมาก... มาตั้งแต่ต้น”

“อืม แต่ฉันไม่อยากจะให้ใครเรียกว่า Zig เกย์แบนด์ หรือ
นะ”

“ฉันก็ไม่อยาก”

“ฉันล่ะอยากจะลาออกจริงนะ แบบว่า หมอนั้นไม่ชอบ
ฉัน ฉันก็ไม่ชอบหมอนั้น แต่แฟนฉันนะซี แม่บอกลูกให้มาทำงานนี้”

พะแพงบ่นกระปอดกระแปด

“เรื่องนั้นแกเคยบอกฉันแล้ว”

แจมเหลือบตามองเพื่อนร่วมวง จากนั้นจึงลุกเดินตรงไป
ยังประตู งานในวันนี้ของเขาเสร็จสิ้นลงแล้ว กะจะไปล้างหน้าล้าง
ตาเสียหน่อยแล้วค่อยมาเก็บข้าวของกลับบ้าน

ความสัมพันธ์ในวงดูเหม่ง ๆ ไม่ค่อยดี แต่ *The Show
Must Go On*

แจมเดินเข้าไปยังห้องน้ำชาย ที่นั่นเองเมื่อเขาผลักประตู
เข้าไปก็เห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ก่อนแล้ว

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

นัยน์ตาสีเทาของเบิร์ตเดย์ต์วัดมองเขาผ่านทางกระจก
แจมมองตอบ เท่าทั้งสองหยุดชะงักไปชั่วขณะ

เบิร์ตเดย์ต์มองเขา เผยปากขึ้นเหมือนจะพูดอะไร
บางอย่างแต่มันก็ไม่มีเสียงหลุดลอดออกมา ใบหน้าสวยเสก้มลง
มองมือของตนเองซึ่งอยู่ใต้สายน้ำซึ่งถูกเปิดจากก๊อกตามเดิม ไม่
สนใจแจมอีก ขณะที่ตัวหัวหน้าวงเองก็เดินผ่านไปเงียบ ๆ เช่นกัน

แจมเดินไปยังอ่างล้างหน้าซึ่งอยู่ริมสุดจากจำนวนสาม
อ่าง เขาเปิดก๊อกน้ำแล้ววิกมันลงบนใบหน้าอันหล่อเหลาของ
ตัวเอง เสียงถอนหายใจเบา ๆ ดังออกมาจากปากของแจม เมื่อ
ล้างหน้าล้างตาแล้วเขาก็หยิบผ้าเช็ดหน้าสีขีมิในกระเป๋ากางเกง
ขึ้นมาซับใบหน้า ...ไม่รู้ทำไมเบิร์ตเดย์ต์ถึงเอาแต่มองจ้อง จนแจม
นักรำคาญ...

“พี่ไม่คิดจะพูดอะไรกับผมหน่อยหรือ ?”

สุดท้ายเสียงของเบิร์ตเดย์ต์ก็ดังขึ้นเมื่อแจมกำลังจะก้าว
เดินผ่านออกจากห้องน้ำไป

“...”

ขาของหัวหน้าวงหยุดก็ก แต่ก็ยังไม่วูตสิ่งใด

“ทำไมพี่ต้องทำกับผมแบบนี้ด้วย พี่โกรธอะไรผมนักหนา
หรือ ?!”

นักร้องนำของวงตัดพ้อ

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“นายโกรธพี่ไม่ใช่เหรอ ?” แจมย้อน “ถึงได้ไปยกเลิกสัญญาเช่าอะพาร์ตเมนต์”

“ก็พี่...”

“ไม่เป็นไร... ไม่เป็นไรเลย”

แจมไม่รอให้เบิร์ตเคยพูดเขาก็ชิงตัดบทพร้อมรอยยิ้มบนแต่ง อันที่จริงสิ่งที่เขาเห็นและได้ยินมาในช่วงหลายวันนี้นั้นก็ทำให้โมโห

ทั้งเรื่องที่เบิร์ตเคยสนิทสนมกับพะเพื่อนจน มากไป ทั้งเรื่องที่เขาตัวไปพูดกับผู้จัดการวงว่าอยากออกไปทำอัลบั้มเดี่ยว

...ทั้งหมดล้วนน่าหงุดหงิดกว่าการที่เขาตัวอยากให้พะแพง มือกีตาร์ออกไปจากวงเสียอีก

“พวกเราต่างก็เป็นมืออาชีพ เพราะฉะนั้นแค่เรื่องแค่นี้ไม่เป็นไร” แจมยิ้ม “ยังไงก็ The Show Must Go On นี่จริงไหม ?”

มือเบสใช้มือจับบ่าของรุ่นน้องซึ่งดูจะสูงกว่าตัวเองเสียอีก แจมพยักหน้าให้เบิร์ตเคยเล็กน้อยและเดินจากไป

บทที่ 10

คงไม่มีใครรู้ว่าเบิร์ธเคยต้องเผชิญกับความทุกข์แค่ไหน
...ความทุกข์ที่เจ้าตัวรู้ว่าจะเกิดจากอะไร แต่ก็มีแค่พะเพื่อนเท่านั้นที่
เข้าใจ

พะเพื่อนเป็นเพื่อนกับเขามาตั้งแต่สมัยเด็กสนิทสนมกัน
มากเพราะบ้านอยู่แถบเดียวกัน ไม่เหมือนพะแพง ...และแจม

วินาทีที่แจมมาปรากฏตัวต่อหน้าเขาที่ร้านอาหารวันนั้น
เบิร์ธเคยไม่เคยคาดคิดเลยว่าชีวิตตัวเองจะมาไกลเพียงนี้

แจมเหมือนคุณชายรูปงาม เข้าถึงยาก และเต็มไปด้วย
ปริศนา ต่างจากเขาโดยสิ้นเชิง

ตัวเขาซึ่งเป็นคนเปิดเผย ในขณะที่แจมมักไม่ค่อยพูด
อะไรมากนัก ได้แต่ยิ้มอย่างเดียว

แต่แล้ววันที่รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าหล่อเหลาของแจม
เมื่อนั้นเบิร์ธเคยก็ได้รู้ว่าแจมน่ากลัวกว่าที่คิด

คืนนั้นที่แจมต่อหน้าเขา เขายังจำได้เสมอ

...มันไม่ใช่ความเจ็บที่ใบหน้าแต่รวมถึงจิตใจ...

เขารู้ว่าตัวเองทำให้อีกฝ่ายโกรธ แต่แจมก็พูดจาทำให้เขา
โกรธเหมือนกัน !

หึ

ก็แล้วมันใช่ความผิดของเขาหรือ ก็แค่ไม่ชอบพะแพง
ที่แจมเองยังดูเหมือนจะไม่ชอบพะเพื่อนเลย

ยิ่งนานวันไปก็ยิ่งรู้สึกคิดถึงภรรยาสาวและลูกชายขึ้นมา
ไม่รู้ปานนี้จะเป็นอย่างไรบ้างในเมื่อตัวเขาไม่เคยทำตัวเป็น ‘สามี’
และ ‘พ่อ’ ที่ดีเลย

เขามักจะออกไปร้องเพลงตามงานต่าง ๆ ไม่ค่อยกลับบ้าน
บ้านเพราะมักจะนอนค้างอ้างแรมที่ทางแคว้นนั้น หรือส่วนใหญ่ก็
ค้างที่บ้านพะเพื่อน ทั้งที่บ้านของตัวเองก็อยู่ห่างออกไปไม่เท่าไร
แท้ ๆ

ซึ่งก็แน่นอนว่าเขาหมางหาเศษหาเลยแคว้นนั้นบ่อยครั้ง

เขาไม่เคยรู้จักความรักจริง ๆ เลย เพราะในชีวิต เบิร์ธเดย์
ไม่เคยคิดว่าตนเองจะเคยรักใคร่จริง ๆ สักคน

แต่มาตอนนี้ ทำไมต้องเจ็บปวดกัน...

ตั้งแต่ได้รู้จักกับแจม และเข้ามาเป็นสมาชิกของวง Zig
ตัวเขาดูเหมือนจะมีความสุขแต่ในขณะเดียวกันก็มีความทุกข์
ทรมานบางอย่างเกิดขึ้นในจิตใจตลอด

เบิร์ธเดย์ไม่สามารถอธิบายกับตนเองได้ เขารู้เพียงแต่ว่า
จิตใจมันว้าวุ่น และไม่เคยสงบเลย ... โดยเฉพาะเมื่อมองเห็น
ใบหน้าของแจม...

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

พะเพื่อนเป็นเสมือนที่พึ่งเดียว เพราะใครต่อใครในวงนี้ต่างก็ดูเป็น *คนแปลกหน้า* สำหรับพวกเขาทั้งสองไปหมด ถึงแม้จะทำงานร่วมกันมานาน แต่เบิร์ธเดย์ก็ยังไม่รู้ลึกว่าทั้งแจมและพะแพง อยู่ในโลกคนละโลกกับเขาและพะเพื่อนโดยสิ้นเชิง

สองคนนั้นเก่งมาก รู้อะไรมากมายที่ตัวเขาไม่รู้ เป็นรุ่นพี่ในทุกทาง แจมกับพะแพงมักจะพูดศัพท์ทางดนตรีกันซึ่งตัวเขาไม่รู้

ทุกค่าคืนที่พวกเขาพักกันที่โรงแรมก่อนและหลังการแสดงจบลง เบิร์ธเดย์มักจะรู้สึกอ้างว้างอยู่เสมอท่ามกลางความดำมืดของท้องฟ้าสีราตรี เมื่อนั้นทางออกเดียวที่คิดได้ก็คือไปยังห้องของพะเพื่อน ร้องให้ และปรับทุกข์ให้ฟัง

เขามักจะร้องให้แล้วชบลงบนอกของพะเพื่อนเพื่อให้ปลอบ บางครั้งก็เผลอหลับไปทั้ง ๆ อย่างนั้น แต่ก็ไม่คิดว่าแจมกับพะแพงจะคิดอะไร หรือใส่ใจกับเรื่องนี้

ระยะห่างระหว่างตัวเขากับแจมดูจะห่างออกไปทุกที

แจมไม่แสดงความคิดเห็นเรื่องเนื้อหาของเพลงของเขา แม้แต่น้อย เวลาขึ้นโชว์คอนเสิร์ต แจมก็เอาแต่เล่นเบสตามจังหวะเพลงไปอย่างเดียว หลัง ๆ มานี้ยิ่งเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในมุมมืด ไม่เคยที่จะหันมาปฏิสัมพันธ์กับเขา

แจ่มชอบนั่งอยู่คนเดียว รวมทั้งพะแพงซึ่งก็อยู่คนละมุม มีแต่ตัวเขากับพะเพื่อนที่อยู่ติดกัน เขามองไปที่แจ่ม ฝ่ายนั้นมีสีหน้าสงบนิ่ง นั่งซ้อมเบสอยู่คนเดียวที่มุมห้อง

...ไม่รู้ทำไมมองไปถึงทำให้เกิดความรู้สึกทรมานขึ้นมาอีก ...ห้องใต้ดินหมูนวนเป็นเกลียว พาลรู้สึกอยากอาเจียนเสียต่อ ๆ

เบิร์ตเคย์ทน์ไม่ไหวจนต้องลุกออกมาจากตรงนั้น

“อ้าวจะไปไหนนะ ?”

ป๊อป ผู้จัดการวงร่างใหญ่ตะโกนถามขึ้น

“ผมจะออกไปขับรถเล่นหน่อยนะ”

“มีดแล้วเนียนะ”

“อืม”

“เออ ๆ อย่าไปก่อเรื่องล่ะ”

“รู้แล้ว”

รถที่เบิร์ตเคย์เอาออกไปขับคือรถของ บุ่ม ผู้จัดการส่วนตัวของเขา

บุ่มเป็นชายหนุ่มผมยาวดูอาร์ตติส ทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้เขามาตั้งแต่เข้ามาอยู่วงนี้ บ้านอีกหลังหนึ่งของบุ่มอยู่ที่นี้... ที่หัวหิน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่น้ำตาลหม่น

ชายหนุ่มผู้เป็นนักวิ่งนำขั้บรถไปตามเส้นทางของตัวเมืองหัวหินยามค่ำคืน

สายตาของเขาทอดมองไปก็เห็นแต่แสงสีของดวงไฟยามค่ำคืนเท่านั้น

จิตใจหดหู่ไม่รู้เพราะคิดอะไรขึ้นมาถึงรู้สึกถึงความร้อนของขอบตา จนต้องกะพริบหลายต่อหลายครั้ง

ไม่อยากจะกลับไปโรงแรม อยากอยู่อย่างนี้... อยากอยู่คนเดียว...

ใจล่องลอยไปจนกระทั่งเห็นแสงไฟของรถบรรทุกคันใหญ่เข้ามาในระยะประชิด

“เฮ้ย !!”

อุทยานได้แค่นั้นรถทั้งคันก็ถูกชนกระเด็นหรือไปกระแทกเข้ากับเสาไฟฟ้าข้างทาง สติทั้งหมดหลุดลอย ภาพในสมองเป็นสีดำมืด สิ่งสุดท้ายที่ระลึกได้คือชื่อของมือเบสคนนั้น...

“เป็นอะไรหรือเปล่า ?!”

เสียงตื่นตระหนกของบุ่มดังขึ้น เขาจำได้

“อือ”

“ให้ตายเถอะ คุณเบิร์ธเนี่ย”

บุ่มบ่นกระปอดกระแปดอยู่เหนือศีรษะเขา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

กวาดตาไปภายในห้องผู้ป่วย แค่มองเพดานเขาก็รู้แล้วว่าตัวเองอยู่ในโรงพยาบาล กลิ่นเวชภัณฑ์ฉุนก็ก่เสียนขนาดนี้

“รถเป็นอะไรมากไหม ?”

เขากามติดตลก แต่อีกคนไม่ซ้ำ

“ช่างรถมันเถอะน่าเดี๋ยวมผมเรียกประกันมาได้ แต่ขอบคุณนี่สิคุณเบิร์ธ เมื่อกี้หมอบอกว่าขอบคุณหักต้องใส่เผือก แถมยังต้องนั่งรถเข็น”

สีหน้าของบุ่มดูเป็นกังวลจากใจจริง

“แล้วนี่... นายคนเดียวเองหรือ ? คนอื่น ๆ ละ ?”

สายตาสีเทาพยายามเพ่งมองไปยังแถว ๆ ประตู

“คนอื่นที่ว่าเนี่ย คุณไปออกไปตกลงเรื่องค่ารักษาพยาบาลอยู่ ส่วนคุณเพื่อนคงไปหาอะไรมาให้คุณทานละมั้ง ส่วนคนที่เหลือ... เอ่อ...”

“...”

บุ่มไม่กล้าพูด เจ้าตัวเดินเลี้ยวไปทางระเบียงแล้วแสรั่งเปิดกระจกออกไป ซึ่งขณะนั้นเป็นจังหวะที่พะเพื่อนเข้ามาในห้องพอดี

เบิร์ธเคยยิ้มเมื่อเห็นเพื่อนสนิทถือถาดใส่ผลไม้มาให้

“เฝ้า ๆ กินซะหน่อยนะ”

“ขอบใจมาก”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ฉันไปซื้อที่ศูนย์อาหารของโรงพยาบาลมาให้ หลูหระ
ชะมัด”

“ฮะ ๆ”

พะเพื่อนนั่งลงที่โซฟาตัวยาวข้างเตียงคนเจ็บ

“ตกใจแทบแย่เลยตอนได้ข่าวนะ ไม่คิดว่าแกจะเกิด
อุบัติเหตุ”

“...”

“ทุกคนตกใจกันมากเลยนะ พอรู้พวกเราก็รีบมาเลย”

“แล้วพี่แจ่มล่ะ พี่เขา... ไม่ได้อยู่ด้วยหรือ?”

“...อืม ก็อยู่นะ ...แต่ตอนคุณบ๊อบบอก พี่เขาก็พูดแค่ อือ
ๆ อย่างเดียว”

“...”

เบิร์ธเดย์นอนหันหลังให้เพื่อน จิตใจหดหู่กว่าเดิมเป็น
ร้อยเท่า เขาไม่ถามถึงพะแพงเพราะไม่ถูกกัน แต่อีกคนหนึ่ง... *ไม่
คิดจะแสดงน้ำใจบ้างเลยหรือไง ?!*

หลังจากนั้นราวสิบนาที คนทั้งหมดก็ขอตัวกลับไป
โรงแรม

เบิร์ธเดย์นอนกระดิกกระเดี้ยตัวแทบไม่ได้มองไปที่
หน้าปัดนาฬิกา

เกือบจะสองทุ่ม เขาเดาว่าเวลาเยี่ยมคงใกล้หมดลงเต็มที

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

ชายหนุ่มนอนบนเตียงคนเดียวอย่างเงิบเหงา
บรรยากาศรอบตัวเงียบสงัดไปหมด ได้ยินเพียงเสียง
เครื่องปรับอากาศเท่านั้น

จู่ ๆ ประตูห้องก็เปิดแกร๊ก นัยน์ตาสีเทาหันไปมองที่นั่น
ทันที

ร่างของแจมเดินสะโหลสะเหลเข้ามา เบิร์ธเคยได้กลิ่น
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ออกมาจากตัวชายหนุ่ม

“พี่แจม ?”

เขาควางชื่อผู้ชายคนนั้น

แจมเดินตรงมายังเตียงของเขา ไปหน้าหล่อเหลามีรอย
เคืองเคียด

“เบิร์ธเคย” แจมพูดเสียงต่ำ “...เจ็บตรงไหนบ้าง ? ไม่น่า
เลย...”

มือเบสจับปลงที่แขนของคนเจ็บ เมื่อนั้นเองที่เบิร์ธเคยรู้สึก
ถึงความร้อนที่แล่นผ่านไปทั่วร่างกาย

“พี่แจมดื่มมาหรือ ? ปกติพี่ไม่ดื่มเวลางานนี่”

แจมไม่ตอบแต่ทิ้งตัวลงนั่งบนขอบเตียงของเขา เฉียดไป
นิดเดียวเกือบจะทับขาข้างที่หักของเขาอยู่แล้ว

“...”

เบิร์ตเคยมองแผ่นหลังของรุ่นพี่หัวหน้านาง หัวใจบีบรัด
รุนแรงโดยไม่ทราบสาเหตุ

“ขอโทษด้วย”

“!!!”

จู่ ๆ เสียงหัวของแจมก็เอ่ยท่ามกลางความเงียบงัน

“...ไม่เป็นไร”

คนเจ็บตอบ ดวงตาหลุบลงมองที่ผ้าห่มซึ่งคลุมกาย

แจมนั่งนิ่ง เบิร์ตเคยก็ไม่ว่าจะชวนคุยอะไร

บรรยากาศรอบตัวเต็มไปด้วยความเงียบงัน แต่อย่างน้อยเบิร์ตเคยก็รู้ว่าแจมไม่ได้ใจร้ายจนเกินไปนัก

“พักผ่อนเถอะ ไม่รบกวนแล้ว”

แจมพูดเรียบ ๆ ทำท่าจะลุกขึ้นจากเตียง ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มรู้สึกถึงมือของใครคนหนึ่งคว้าหมับเอาไว้

เบิร์ตเคยคว้ามือของแจม นัยน์ตาสีเทาออกไปที่ใบหน้าของมือเบส

“???”

แจมมีสีหน้าแปลกใจ และดูจะมึนเมาเล็กน้อย แต่ก็ยังบีบมือของเบิร์ตเคยตอบแล้วพูดเป็นการสั่งทำ

“พักผ่อน ๆ”

บทที่ 11

เบิร์ตเคยพักรักษาตัวจนหาย ก็นเวลาไปร่วมปี
ระหว่างนั้นแจ่มไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเป็นอย่างไรมากนักเพราะ
ไม่ได้ยินข่าวคราวอะไร

ตัวเขาคิดแผนงานของอัลบั้มชุดต่อไป ซึ่งส่วนใหญ่จะ
แชร์ความคิดกับพะแพงเสียมากกว่า

แจ่มไม่ถามพะแพงหรือว่าทำไมจึงไม่ไปเยี่ยมหรือถาม
ถึงข่าวคราวของเบิร์ตเคย เขาได้ข่าวมาจากป๊อปว่าเบิร์ตเคย
กลับไปพักที่บ้านโดยมีบุ่ม ผู้จัดการส่วนตัวของฝ่ายนั้นเที่ยว
ไปเที่ยวมาคอยดูแลอยู่ใกล้ ๆ ส่วนพะเพื่อนก็มักจะแวะไปเยี่ยม
เยียนบ่อยครั้ง

ถึงแม้แจ่มจะกังวล แต่เขาก็มารู้สึกว่ามันคงไม่ใช่ที่ที่เขาควร
ไปมากนัก

เขาไม่ได้สนิทสนมเป็นการส่วนตัวกับเบิร์ตเคยมากจนถึง
ขั้นนั้น

อย่างที่บอกว่าบรรยากาศรอบตัวระหว่างพวกเขา มักจะ
เหมือนมีอะไรมาคั่นกลางอยู่เสมอ

มันไม่ใช่บรรยากาศผ่อนคลายที่ชวนให้สบายใจ

มันไม่ใช่บรรยากาศที่ชวนให้เปิดใจพูดคุยกันฉัน เพื่อน

สนิท

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เขาไม่เคยรู้สึกว่าคุณและเบิร์ตเคยจะสนิทกันจริงๆเลย
ในเมื่อเบิร์ตเคยสนิทกับพะเพื่อน และตัวเขา... ก็ดูเหมือนจะไม่มี
ใคร

วงเขาต่างคนต่างที่มา

ก็แค่... มาทำดนตรีร่วมกันเท่านั้น จะเอาความผูกพัน
แบบวงที่เป็นเพื่อนนักเรียนร่วมรุ่นเดียวกันได้อย่างไร

แต่ก็เป็นข้อยกเว้นสำหรับเบิร์ตเคยและพะเพื่อน เพราะ
สองคนนั้นรู้จักสนิทสนมกันมาก่อนอยู่แล้ว

เบิร์ตเคยกลับมาร้องเพลงได้อีกครั้งและมาบันทึกเสียงที่
สตูดิโอ

อัลบั้มชุดที่หกออกวางแผงไป กระแสตอบรับก็ดีเหมือน
เคย

แฟน ๆ ต่างคิดถึงและรอคอยการกลับมาของพวกเขา
ซึ่งปีบก็ไม่มีรอช้า ออกเดินทางจัดทัวร์คอนเสิร์ตทันที

แม้ใจจริงเบิร์ตเคยจะยังไม่พร้อมนัก แต่ก็ไม่อาจขัดใจปี
บรวบรวมทั้งแจม หัวหน้าวงได้

ทั้งที่เขาอยากพักอีกสักนิด แต่สองคนนั้นก็จัดการ
กันเองเสร็จสรรพ

เข้าใจว่าแจมเป็นคนกระตือรือร้นอยากจะหวนกลับมาคืน
เวที แต่ก็น่าจะคิดบ้างว่าเขาเองรู้สึกอย่างไร

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

หึ

รู้สึกอย่างไร จันทรพร

แจ่มจะมาเข้าใจอะไรละ !

ทัวร์คอนเสิร์ตถูกจัดขึ้นในจังหวัดภาคกลางเป็นที่แรก
แสงสีของเวทีทำให้บรรยากาศเก่ากลับมาหลังห่าง
หายไปนาน

แจ่มยิ้มแยมเมื่อได้ยินแฟน ๆ ตะโกนเรียกชื่อวง Zig

หลังจากการแสดงดำเนินไป ฝีมือของพวกเขาไม่ได้ตกลง
เลย ยังคงรักษามาตรฐานได้ดีตามเคย

มืออยู่เพลงหนึ่งซึ่งเสียงเบสเด่นมาก นั่นเป็นเพราะท่อน
เปิดของมันคือการโซโลเบสของแจ่ม

นี่เป็นโอกาสไม่มากนักที่ผู้ชมจะได้เห็นหัวหน้าวงสุดหล่อ
ใกล้ ๆ สาว ๆ ต่างก็กรีดกรีดกันใหญ่เมื่อพื้นที่หน้าเวทีเป็นของ
มือเบสหน้าหยก

แจ่มเลือกยืนล้ำออกมาจากเบิร์ธเดย์เล็กน้อย เขาโซโล
เบส และกำลังจะถอยหลังกลับไป แต่เมื่อท่อนกีตาร์ของพะแพง
ดังขึ้นและเบิร์ธเดย์เริ่มออกเสียงอักขระคำแรก

เบิร์ธเดย์ก้าวเข้ามา ยืนไม่ค้มมาจ่อปากเขา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจ่มมีเงินงเล็กน้อย แต่ด้วยประสบการณ์การทำเพลง เขา
เข้าใจได้ว่าเบิร์ธเดย์คงต้องการให้เขาร้องเพลงด้วยกัน

โอเค ร้องก็ร้อง เขาไม่มีปัญหาอยู่แล้ว

คิดได้ดังนั้นแจ่มจึงร้องเพลงท่อนดังกล่าวไปพร้อม
กับเบิร์ธเดย์

เขายิ้มให้แฟน ๆ และกำลังจะถอยหลังกลับเมื่อจบท่อน
ตอนนั้นเองท่ามกลางความมืดสลัวเมื่อสปอตไลท์ฉายไปที่พะ
แพงซึ่งกำลังเล่นริฟฟ์กีตาร์ เบิร์ธเดย์ยื่นหน้าเข้ามาจูบที่ผมของ
เขาไปแบบถาก ๆ

“!!!”

แจ่มหันไปมองทันทีเมื่อรู้สึกถึงความชื้นจากริมฝีปาก
เขามองเห็นเบิร์ธเดย์มองตอบกลับมาด้วยดวงตาปริ้อ
ปรอย

‘มันคือการแสดงใช่ไหม?’

แจ่มพยายามคิดอย่างนั้น แต่แล้วเบิร์ธเดย์ก็กลับอาศัย
ความเร็วจูบที่ใบหน้าของเขาก่อน !

“!!!”

แจ่มตกใจกับการกระทำของรุ่นน้อง แต่เจ้าตัวก็ถอยหลัง
ไปตรงอื่นแล้ว

ตอนนั้นที่สโปตไลต์กลับมาจับที่เบิร์ตเดย์คนเดียว แจม
ได้สติรีบถอยกลับไปยังตำแหน่งของตนเอง

และแล้วการแสดงก็จบลงโดยที่จิตใจของแจมไม่อยู่กับ
ร่องกับรอยอีกเลยนับตั้งแต่นั้นแต่ว่าเขาก็พยายามรวบรวม
สมาธิไม่สนใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

เบิร์ตเดย์ยังคงพูดแทรกด้วยการยิงมุกหยอกเินกับพะ
เพื่อนเช่นเคย

ชื่อของแจมและพะแพงไม่ได้รับการกล่าวถึงนัก

พวกเขาหลงจากเวที แจมเดินเข้าไปในห้องแต่งตัวอย่าง
สับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น

หากแต่เขาจะไม่กระโตกกระตาก เพราะคิดว่ามันก็แค่
การแสดงธรรมดา ไม่น่ามีเรื่องอะไรที่มันจะมาเกี่ยวข้องกับเขาสัก
นิด วงต่างประเทศอื่น ๆ ที่สนิทกันมาก พอมันในอารมณ์ก็ทำ
แบบนี้เหมือนกัน ก็ไม่เห็นมันจะทำให้วงนั้นกลายเป็น เกย์ เสีย
เมื่อไหร่ ... มั้ง ? ไปดูสิวงการฟุตบอลยังมีเลย

“โห่ คินนี่สนุกมาก เป็นการคัมแบคที่ยอดมาก !” ป็อบ
หัวเราะฮา ๆ เพราะเท่ากับเขาจะได้เงินเป็นกอบเป็นกำจากค่าตัว
“เข้าทุกคน ดิม ๆ”

ผู้จัดการวงยกแก้วขึ้นแล้วกระดกเข้าปากอึก ๆ

สำหรับแจม เขาเป็นชาติใหม่ แต่ตอนนี้ไม่อยู่ในอารมณ์
เช่นนั้นเลย ชายหนุ่มจึงตัดสินใจแยกตัวออกไป ในมือของเขาคือ
แก้วใสโคล่า

“วันนี้ไม่เมาเหรอแก ?”

พะแพงทัก เมื่อเขาเดินไปยืนอยู่กับฝายนั่นที่อีกมุมหนึ่ง
ของห้อง

“แล้วแก ?”

เขาถามกลับ

“ดูบุหรี่ยี่ดีกว่า” ว่าแล้วก็พ่นควันขาวหม่นออกจากปาก
“ฉันไม่ค่อยชอบ อะไรแบบนี้ ของวงเราเท่าไร?”

“อืม”

แจมรู้ ไม่ใช่ว่าพะแพงเป็นคนดี ไม่ชอบเรื่องเหล้ายาปลา
บั้งหรือก เพียงแต่พะแพงไม่ชอบสมาคมกับกลุ่มของเบิร์ธเดย์
ถึงแม้เจ้าตัวจะเข้ากันดีกับพะเพื่อน หากแต่เบิร์ธเดย์ยืนอยู่ด้วย
พะแพงก็หลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปถ่วงวายุให้มาก

“แจมฉันเห็นนะ”

พะแพงพูดขึ้นไม่มีปีไม่มีขลุ่ย

“เห็นอะไร ?”

มือเบสย้อยอนถาม

“เด็กเบิร์ธเดย์กับแก...”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“อะไร !?”

รู้ว่าหมายถึงอะไร แต่ไม่คิดว่าใครจะหยิบยกมาพูดถึงสิ่งที่
ที่กำลังกำลังกังวล

“หมอนั่นคิดอะไรกับแก่นแล้ว”

พะแพงสุดลมหายใจเข้าลึก ตามองไปที่เบิร์ธเดย์ซึ่งกำลัง
ดื่มอยู่กับป๊อปและบูม

ทั้งสามดูเมามายและหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน แจม
เห็นพะแพงมองจึงมองไปบ้าง และแล้วตาของเขาก็สับเข้ากับตา
สีเทาของเบิร์ธเดย์

รอยยิ้มปรากฏที่มุมปากของชายหนุ่มรุ่นน้อง

จู่ ๆ คนเป็นนักร้องนำก็ยื่นหน้าเข้าไปจิบปากของป๊อปซึ่ง
กำลังเมากริม

“เฮ้ย !!” ป๊อปปรอง “ฮ่า ๆ ไหวปะเนี่ยแก ?”

สำหรับผู้จัดการวงคือ ชำ ๆ แต่แน่นอนว่าสำหรับ
ผู้เห็นเหตุการณ์อีกสองคนคือ ไม่ชำ

“...อืม” พะแพงว่า “คิดว่าไงล่ะแบบนี้ สงสัย Zig เกย์
แบนด์ ของจริง”

“...”

แจมไม่ตอบ เขาเป็อนสายตาออกมาและยกโคล่าในแก้ว
ขึ้นดื่ม หากแต่เขาแทบจะขย้าแก้วพลาสติกนั้นจนแหลก

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“ไอ้แจ่ม ?” พระแพงทัก สีหน้าเป็นกังวล “แกโอเคไหม ?”

“โอเค”

เขาตอบเรียบ

“แต่สีหน้าแกไม่โอเคเลย เหมือนจะ *เซียด* ใครงั้นแหละ หรือว่า...” พระแพงตวัดมองเขาโดยตรง “แกโมโห ? แกชอบเด็ก นั้่นหรือ ?”

“อย่าพูดมั่ว ๆ นะไอ้แพง ฉันชอบผู้หญิง”

แจ่มสวนทันควัน

“ก็หมอนั้่นก็ชอบผู้หญิง เอ... หรือว่าไม่ใช่”

มือเบสหน้าหยกยิ้มเย็นในดวงหน้า เริ่มเข้าสู่โหมดตารัก เสียแล้วสิ

“ตกลงเป็นคนอย่างไร เมื่อกับบนเวทีจู่ ๆ ก็เข้ามาจูบฉัน พอตอนนี้ไปจูบบ๊อบเสียแล้ว อีกหน่อยก็คงไปจูบพะเพื่อน”

...นี่ถึงพะเพื่อนแล้วแจ่มคิดว่กระตุกโดยไม่ทราบสาเหตุ

เขาไม่ได้มีปัญหากับพะเพื่อนเพราะมีอกลองกินิสัยดี แต่ทำไมเขาถึงไม่ชอบชื่อนี้เลย ?

บทที่ 12

แจมพยายามไม่คิดเรื่องไร้สาระจนกระทั่งเวลาผ่านไป เมื่อพวกเขาทั้งวงได้รับเชิญให้รับประทานอาหารร่วมกันจาก เจ้าของสถานที่จัดคอนเสิร์ต

โต๊ะรูปวงกลม ชายหนุ่มมือเบสเลือกนั่งลงที่เก้าอี้ซึ่งอยู่ติดพะแพง โดยอีกฝั่งของมือกีตาร์คือพะเพื่อน

ป๊อปนั่งตรงข้ามกับเขา รวมทั้งทีมงานคนอื่นนั่งติดกับป๊อป

ข้างตัวเขามีที่ว่าง และแล้วเบิร์ตเคยซึ่งตามมาสมทบทีหลังก็หย่อนก้นลงนั่ง

จะย้ายที่ก็ไม่ได้ แจมต้องทนเลยตามเลย

มืออาหารแต่เขาแทบไม่รู้รสชาติของอาหารโต๊ะจีน เมื่อเบิร์ตเคยเอาแต่จ้องหน้าเขา

พอเขาหันไป เบิร์ตเคยก็หลุบตาลง น่ารำคาญเป็นที่สุด แถมเขายังมองเห็นแก้มของอีกฝ่ายขึ้นริ้วแดงจาง ๆ อีก

“มีอะไรติดที่หน้าพี่หรือเปล่า?”

เขาหมดความอดทนจึงถามขึ้น พะแพงซึ่งนั่งติดกันได้ยื่นก้มองมาด้วยความสนใจ

“ม...ไม่มี”

เบิร์ตเคยตอบตะกุกตะกัก

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

“มองจัง”

เขาเอ่ยเรียบ ๆ

“อืม”

เบิร์ธเดย์ส่งเสียงในลำคอแล้วทำเป็นสนใจกับอาหาร
ตรงหน้า ก้มหน้าก้มตารับประทาน

“...พีไม่ได้ว่า”

แจมหันไปกระซิบเสียงเบา รูน้องหันมามองหน้าเขา
ทันที

มือเบสหน้าหยกมองใบหน้าสวยนิ่ง เป็นเบิร์ธเดย์เสียอีก
ที่ทนไม่ไหวต้องหลบสายตา

แจมไม่ได้คิดว่าตัวเองหล่ออย่างร้ายกาจ หากแต่ก็มีใคร
หลายคนลงความเห็นเวลาเขาทำหน้านิ่ง ดูลึกลับน่าค้นหา
และมีเสน่ห์ดึงดูดอย่างประหลาด

ส่วนเวลายิ้มนะเธอ... แก้มน่าหยิก !

จะซำดีใหม่ะที่แฟนเก่าของเขาเคยบอกแบบนี้ แต่เรื่อง
มันก็นานมากแล้ว

ผมของแจมค่อนข้างยาว แต่ก็ยังน้อยกว่าเบิร์ธเดย์ ฝ่าย
นั้นมีสีผมที่อ่อนกว่าเขา รับกับดวงตาสีเทา บางครั้งก็ทำให้ดู
เหมือนคนต่างชาติ

“นายมีอะไรจะพูดหรือเปล่า ?”

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระรอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

แจมยิงคำถามตรง เพราะรู้สึกอึดอัดกับท่าที่เบิร์ธเดย์
แสดงออกต่อเขาจะแยะ

“...”

เบิร์ธเดย์ไม่ตอบแต่กลับวางมือลงที่เข่าของแจม สายตามองมาที่ใบหน้าของแจมอย่างมีความหมาย

“อะแฮ่ม”

ป๊อปแก้มกระแอม ในขณะที่พะแพงเหลือบตามองบน
แล้วยิ้มเยาะ ๆ ตามแบบฉบับ ส่วนพะเพื่อนั้นยิ้มกว้าง

แจมเหลือบสายตามองที่ผู้จัดการวงร่างใหญ่จนอีกฝ่าย
รีบหลบตาลงทันที เพราะสายตาของแจมแฝงคำว่า *อย่ามายุ่ง!*

“ข้างบนก็ได้” แจมกระซิบให้เบิร์ธเดย์ได้ยินเพียงคนเดียว

“...ดูบให้เหมือนกับที่นายชอบดูบป่าของ *พะเพื่อน*”

“!!!”

สายตาของเบิร์ธเดย์สั่นเทาเมื่อมองเขา แจมไม่รู้ว่าคุณ
แสดงสีหน้าอย่างไรออกไปมันถึงให้เบิร์ธเดย์ทำท่ากลัว ๆ และรีบ
ชักมือกลับทันที

‘น่ารำคาญฉิบ’

แจมยังคิดยิงหงุดหงิด เขาชักหัวน ๆ กับคำว่า *เกย์แบนด์*
ที่พะแพงพูดเสียแล้ว ทำไมไ้เรื่องแบบนี้มันต้องจำเพาะเจาะจง
มาเกิดกับเขาด้วยนะ

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เขาไม่สนใจว่าคนในวงจะเป็นอย่างไร ตราบใดที่มันไม่
มาข้องเกี่ยวกับเขา แต่...

หากมองให้ลึกไปถึงวันแรก ๆ ที่รู้จัก เขามองออกแล้ว...

เบิร์ตเคย์ ชอบ เขา

แจมกลับมาถึงห้องพักแล้วเปิดอัลบั้มรูปเก่าของวงดูรูป
ทุกรูปที่เคยถ่ายไว้

เขามองเห็นอย่างที่พะแพงบอก ยิ่งมองก็ยิ่งเห็น...
สายตาและรอยยิ้มของเบิร์ตเคย์ชัดเจนมากเมื่อมันจำเพาะเป็น
การมองที่ใบหน้าของเขา

แต่เดี๋ยวก่อนนะ แจมนึกแปลกใจ

ที่ตอนแรกเจ้าตัวไม่เห็นเข้ามาสนิทสนมอะไรกับเขาเลยนี่
แถมยังเอาแต่ติดอยู่กับพะเพื่อน ดูอย่างรูปแรก ๆ ที่พวกเขา
รวมตัวกันเป็นวง Zig

...แจมมองเห็นว่าเบิร์ตเคย์ก็ทำสายตาแบบนี้เวลามอง
พะเพื่อนเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งเชื่ออะไรง่าย ๆ จะ
ดีกว่า ในเมื่ออีกฝ่ายก็ดูเป็นคนมีหัวใจหลายดวง ขนาดมี
ครอบครัวแล้วก็ยังไม่รับผิดชอบ

แจมไม่อยากจะใส่ใจให้มาก หากแต่ความกดดันนี้ก็
ส่งผลมาถึงเรื่องงาน

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยสีน้ำตาลหม่น

เขาชักเคลือบแคลงในตัวเบิร์ธเดย์ และไม่ยอมให้ล้ำเส้น
ไปกว่านี้

การแสดงสดของวง Zig ไม่ได้ทำให้แจมสนุกเหมือนเคย
เมื่อเขาเครียดกับการต้องขึ้นบนเวทีเดียวกับเบิร์ธเดย์

ทั้งรอยยิ้มและสายตาของเบิร์ธเดย์ หากเป็นคนอื่นได้รับ
รอยยิ้มสวย ๆ แบบนั้นคงดีใจ แต่แจมกลับรู้สึกตรงกันข้าม เขา
รู้สึกว่าตนกำลังถูกชักจูงไปไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ...หนทางที่เขาจะ
สูญเสียตัวตนไปตลอดกาล...

เขาพยายามเอาตัวออกห่างและไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับเบิร์ธ
เดย์มากนัก ซึ่งอีกฝ่ายเองก็คงรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงนี้เมื่อ
บ่อยครั้งที่มักทำสายตาตัดพ้อใส่เขา

จะว่าไปเวลาก็ผ่านมาหลายปี

มีวงใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายและแนวทางของโลกดนตรีก็
เปลี่ยนไป

แจมไม่มั่นใจว่าวง Zig จะยืนหยัดอยู่ได้นานแค่ไหนแต่ใน
ฐานะหัวหน้าวง เขาก็ต้องทำมันให้ดีที่สุด

ความเครียดสะสมทำให้แจมดื่มเหล้าบ่อยขึ้น และนั่นก็
เป็นเช่นเดียวกับพะเพื่อนที่ดูเหมือนหลัง ๆ มานี้เจ้าตัวจะเอาแต่
ปาร์ตี้และสนุกกับการดื่มสุรามึนเมา

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่น้ำตาลหม่น

ดูเหมือนพะเพื่อนจะได้รู้จักกับเพื่อนซึ่งนั่งดื่มด้วยกันที่
ผับ ทำให้เจ้าตัวมักหายตัวออกไปบ่อย ๆ ซึ่งบางครั้งเบิร์ธเดย์ก็ไป
ด้วย รวมถึงป๊อป ในสตูดิโอจึงมีแต่แจมและพะแพงเท่านั้น

“พวกเราสองคนมาให้มันน้อย ๆ หน่อยคงดื่มั้งไอ้แจม”

พะแพงว่า

“พวกเราก็เมาน้อยอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แค่นี้ดื่มพอเป็นพิธี”

แจมว่า

“พิธีบ้าอะไร แก่นะชาติมันนี่หว่า”

“เออ”

แต่ก็แปลกที่ดื่มแล้วไม่ค่อยจะเมา ซึ่งก็ดีแล้วที่เขายังมี
สติในทุกทาง

การอยู่ร่วมกันไม่ค่อยสนุกเหมือนเคย สุดท้ายก็
เหมือนกับแจมและพะแพงกลับเข้าสู่ชีวิตห้องอัดตามเดิมเหมือน
สมัยยังไม่ก่อตั้งวง Zig

จะว่าไปในวงก็มีแต่พวกเขาสองคนที่คุณจะมี
ความสามารถมากที่สุด

อันที่จริงหากทั้งเขาและพะแพงร้องเพลงได้ คงไม่ต้องง้อ
เบิร์ธเดย์

...ตัวเขาก็พอร้องได้หรรคนะ แต่มันคงแปลก ๆ ที่มีมือเบส
ออกไปเล่นเบสด้วยร้องเพลงด้วย ถ้าเป็นมือกีตาร์ก็ว่าไปอย่าง แต่
พะแพงก็ไม่ทำ

พวกเขาสองคนคุยกันไปเรื่อยเปื่อยจนกระทั่งเบิร์ธเดย์
กลับมาจากออกไปข้างนอก

“กลับมาคนเดียวหรือ ? แล้วพะแพงล่ะ ?”

แจมถามมีมารยาท

“ดื่มต่อนะ เห็นบอกว่าจะไปต่อร้านอื่นด้วย”

“อืม”

เบิร์ธเดย์นั่งบนโซฟาเงิบ ๆ สีหน้าเหงา ๆ และดูเหมือน
ไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร

“พี่แจมมีอะไรให้ช่วยไหม ?”

นักร้องถาม

“ไม่ ๆ”

แจมรีบตอบ เขาและพะแพงยุ่งอยู่กับการมิกซ์เสียงเพื่อ
ทำอัลบั้ม

“ไม่มีอะไรจะให้ช่วยจริง ๆ หรือ ?”

เบิร์ธเดย์ถามอีกครั้ง

“ไม่มีจริง ๆ”

และแจมก็ตอบอีกครั้ง

ยิ่งรักยิ่งลึก | กระจอกน้อยยี่สิบห้าतालमन

“...”

สำหรับเบิร์ตเดย์ การที่ต้องมานั่งอยู่กลางวงระหว่าง The โคตรเก้ง อย่างแจ่มและพะแพง ทำให้รู้สึกเหงายิ่งกว่าเดิม โดยเฉพาะเมื่อคนที่เขาคาดหวังไม่คุยกับเขาแม้คำ

ยังอยู่ไปนานวันเข้า เบิร์ตเดย์ก็ยิ่งรู้สึกว่่าสิ่งที่ยึดเหนี่ยว ตัวเขากับวง Zig ก็คือพะเพื่อนมากกว่า หากว่าไม่มีพะเพื่อน เขาคงไม่มีที่ยืน และมันคงไม่มีความหมาย...

“ถ้าอย่างนั้นผมกลับบ้านก่อนนะ”

พูดกับมือเบสมากกว่ามือกีตาร์

“อืม”

มือเบสหน้าหยกตอบ

“...”

ความกดดันบางอย่างเกิดขึ้นในใจของเบิร์ตเดย์ มันทำให้เขาไม่อยากจะวงนี้ต่อไป

จะว่าไปเมื่อก่อนบรรยากาศมันก็ไม่ได้เป็นแบบนี้ แล้วมันเริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ ?